

C. Th. Jongejan-
de Groot

De grote
verrassing

DE GROTE VERRASSING

C. TH. JONGEJAN-DE GROOT

DE GROTE VERRASSING

Met illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

1. *Maandagmorgen*

„'t Is halfacht, Annebee. Niet meer in slaap vallen, hoor! 'k Zal het licht maar aanlaten.”

Mevrouw Ordelman kwam nog even naar het bed van haar dochttertje en trok haar plagend aan 't oor.

„Heb je lekker geslapen?”

Annebee hees zich overeind en geeuwde.

„Wat zal ik aandoen, moeder?”

„Je donkerblauwe broek. 'k Heb er een schone maillot bij klaar-gelegd, 't Vriest wel niet, maar 't is nu eenmaal februari.”

Nu gaat moeder naar de kamer van Constant, dacht Annebee, en grinnikte. 't Zou heel wat langer duren, voor moeder haar broer wakker had en dan moest hij nog minstens tweemaal aangespoord worden om op te staan.

Annebee rekte zich nog eens lekker uit. Een paar minuten had ze altijd nog wel als moeder geroepen had, maar dan moest ze er toch wel uit. Vader en moeder hielden ervan om tijdig te ontbijten. Dan had moeder nog even de tijd om af te ruimen, voor ze met vader naar de fabriek ging. Dinsdags en vrijdags hoefde dat allemaal niet, want dan kwam de werkster.

Vandaag was het maandag. Annebee vond dat geen gezellige dag. Je had dan het fijne weekend gehad. Vader en moeder fijn thuis en maandag . . . nou ja, dat was weer een gewone dag: naar school, overblijven. Zo'n dag duurde bar lang.

Maar op school was het toch ook wel leuk. 't Eerste uur hadden ze nog gymnastiek ook.

Annebee wipte haar bed uit en liet de wasbak vollopen. Toen

ze zich gewassen en aangekleed had, haalde ze haar bed af en begon de kamer op te ruimen.

Nadat ze hiermee klaar was, ging ze naar de kamer van haar broer. Die lag natuurlijk nog onder de wol.

„Hè, toe nou, Stan, kom er nou uit. Straks is vader weer boos.”
Toen er nog geen beweging in het bed kwam, liet ze de wasbak vollopen, ging naar haar broer en trok de dekens pardoos van hem af.

„Zo luilak, we zullen je leren.”

Constant ging tekeer als een mager varken. Moeder kwam op het lawaai af en lachte.

„Goed zo, Annebee, neem jij dat broertje van je maar eens onder handen.”

Constant sprong in zijn pyjama op zijn zuster af, maar Annebee vluchtte naar de overloop. Even later stak ze haar hoofd weer om 't hoekje van de deur.

„Als je me niets doet, zal ik je bed afhalen.”

„En weer opmaken,” bedong haar broer.

„Dat zien we vanavond wel. Hè ba, wat ben je toch slordig. Er staan twee paar schoenen onder je bed en je sporthemd zit vol kreuken.”

„Ja moeder, goed moeder,” teemde Constant, en duwde zijn zusje de kamer uit.

„Ja, nu ik je boel opgeruimd heb, wil je me wel kwijt, hè?”

„Kom Annebee, help even tafel dekken, dan staat alles fijn klaar als vader komt. Hij haalt de auto vast uit de garage.”

Toen vader binnenkwam, zaten ze al aan tafel.

„Goedemorgen, Annebee. Ach kijk eens, onze jongeman is ook present. Ben je uit je bed gerold?”

„Zo ongeveer wel,” morde Constant.

„Daar heb ik voor gezorgd, vader,” lachte Annebee. „Voortaan doe ik dat iedere morgen.”

„Dan doe ik mijn deur op slot.”

Moeder luisterde lachend naar het plagend gebabbel en schoof

de kinderen een bord pap toe. Vader las het ochtendblad.

„Eten man, lezen kun je straks nog wel.”

Vader vouwde de krant dicht.

„k Heb even het voornaamste nieuws gelezen.”

Moeder nam rustig de tijd om te ontbijten, maar daarna was het weer alle hens aan dek. Annebee hielp mee de tafel afruimen en bracht de ontbijtboel naar de keuken.

„Hier staan jullie trommeltjes klaar.”

„En wat is vandaag het verrassinkje?” vroeg Constant, die op het balkonnetje het ontbijtkleed had uitgeschud.

„Nee, niet kijken,” zei Annebee. „’t Zit al in ’t trommeltje. Je kunt lekker niet zien wat het is.”

Constant borg het in zijn tas.

„’t Jouwe ook? Of rijd jij mee met de auto?”

„k Ga liever met jou mee.”

Moeder, die het gesprek had gehoord, schudde het hoofd.

„Hoe kun je nu toch zo dom zijn, Annebee? Achterop die fiets is het zo koud en jullie moeten dwars door ’t verkeer.”

Annebee haalde de schouders op.

„Als ik in de auto meerijd, ben ik zo vroeg op school. Dan is er nog niemand.”

„Dan ga je een van je vriendinnetjes tegemoet.”

„k Ga liever met Constant mee.”

„Als hij dan maar voorzichtig is,” maande vader. „Dag kinderen.

Vrouw, ga je mee?”

Mevrouw Ordelman keek nog even rond.

„Niet aan de kraan van de verwarming komen, Stan, goed de deur sluiten en verlies de sleutel niet.”

Zij kuste de kinderen goedendag en sloot de deur, wipte de buitentrapp van de flat af en stapte in de auto. Vanuit het raam wuifden Constant en Annebee hun ouders na.

Annebee keek op de klok.

„Nog een kwartier de tijd. Ik kan nog net even onze bedden opmaken, dan hoef ik dat vanavond niet te doen.”

„Dan kijk ik nog even mijn Franse woordjes na.”
Daar sloeg de klok en Annebee ging haar mantel halen.
„Hè ba, dat Frans,” mopperde Constant, zich in zijn jas hijsend.
„Jij bent maar gelukkig dat je geen huiswerk hebt.”
„Dat komt het volgend jaar wel,” zei Annebee. „Jij hebt lekker een paar middagen vrij in de week.”
„Maar vandaag een ellenlange dag. Vanmiddag om kwart voor vijf ben ik pas vrij. Ik kan je niet halen, Annebee.”
„Dat hoeft ook niet, maar je moet wel direct naar huis komen, hoor, anders moet ik zo lang wachten.”
„Wil jij de sleutel soms meenemen?”
„Laten we dat maar liever niet doen. Vader heeft dat niet graag.”
„Ja, omdat jij vorig jaar je beursje verloren hebt.”
Al pratend had Constant de deur gesloten.
„Vader heeft mijn fiets al klaargezet. Even mijn tas vastbinden en dan kunnen we starten. Denk om je voeten, hoor, dat ze niet tussen de spaken komen.”
„Wat zijn je banden hard. Dat rijdt niets prettig. 't Schokt zo.”
„Morgen zullen we er een fauteuiltje achterop binden,” grapte haar broer.
„Let nou maar op de stoplichten. Vóórsorteren!”
„Heb ik verkeersexamen gedaan of jij?” pochte Star. „Houd je vast, daar gaan we weer.”
Annebee hield haar ene hand in haar zak. 't Vroor niet, maar toch trok de mistige kille kou door alles heen. Haar broer reed wel voorzichtig, maar hij kon vlug doortrappen, want het was toch geen spitsuur.
„Uitstappen allemaal,” lachte hij, toen Annebee's school in zicht kwam.
Zijn zusje trappelde even met haar voeten, toen ze afstapte. Ze had koude voeten gekregen, maar dat hinderde niet. 't Schoolplein was nu al zo vol. Haar vriendinnetje was er ook al. Ze wuifde haar broer nog eens toe en wilde haastig naar

Liesbet toelopen, maar Stan riep haar terug.

„Hier, je vergeet je broodtrommeltje.”

Liesbet stak haar arm door de hare.

„Was de auto stuk?”

„Ach nee, maar eh . . . als ik meerijd ben ik zo vroeg hier.”

„Nou, maar ik zou 't wel weten. Ik ben dolgelukkig als vader me in zijn Dafje wegbrengt. Jammer dat hij bijna nooit tijd heeft.”

Annebee haalde de schouders op. Dat was het juist. Annebee vond het helemaal niet zo leuk dat vader en moeder in een Mercedes reden. Vader had hem niet helemaal nieuw gekocht, maar 't stond zo dikdoenerig.

„Je kunt ook met de bus komen en dat zou ik nou juist zo leuk vinden.”

„Onze mijnheer is er nog niet,” zei Liesbet. „Anders is hij altijd een van de eersten.”

„We hebben toch het eerste uur gym!”

„Ja, maar anders is hij er toch wel,” weifelde Liesbet.

Daar ging de bel. Klas zes hoefde niet in de rij en mocht regelrecht naar de gymnastiekzaal.

Mijnheer Koenders, die de antilope werd genoemd, omdat hij zulke geweldige sprongen kon maken, klapte in de handen.

„Hallo jongens en meisjes, in de rij. Eerst maar eens een paar rondjes in de looppas om de laksheid van de zondag kwijt te raken.”

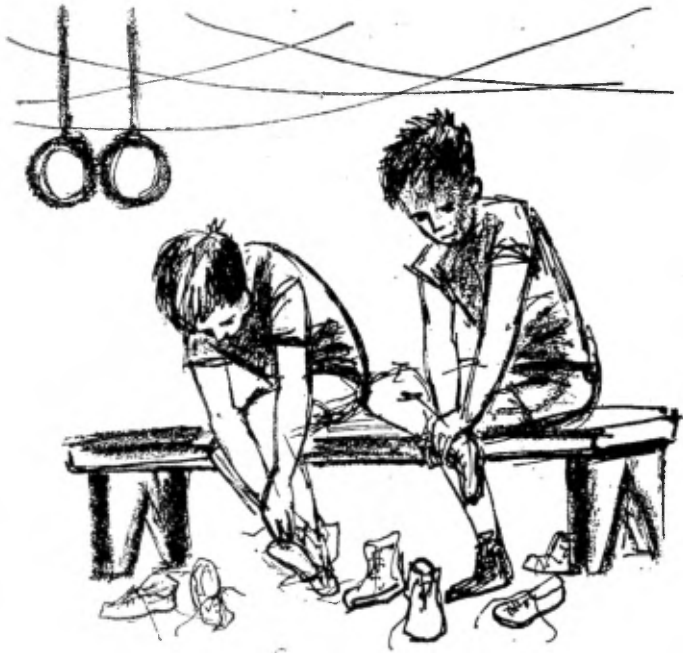
„Mijnheer, we moeten onze gymnastiekschoenen nog aandoen.”
Mijnheer Koenders klapte ongeduldig in de handen.

„Hoe dikwijls heb ik jullie niet gezegd dat je dat voor die tijd moet doen? De meisjes hebben ze wèl aan.”

Toen ze hun rondjes in looppas gedaan hadden, zei de gymnastiekleraar gemoedelijk: „En wat zal het vanmorgen zijn?”

„Spelletjes,” riep Liesbet.

„Jazeker, we zitten in de kleuterklas. Ik moet zien dat jullie allemaal naar de Olympische Spelen komen. We gaan hoog-

springen. Jan en Andries, zetten jullie de boel maar klaar.”
De twee grootste jongens legden de mat neer en spanden het touw.

„En nu maar zien wie het 't langste volhoudt.”

Annebee en Liesbet waren bij de eerste groep die afviel, maar de andere meisjes volgden al vlug.

„Tegen die jongens kun je toch niet op,” vond Liesbet.

„'t Is ook fijn om hier toe te kijken,” zei Annebee, en klom op de springbok, die in een hoek van de zaal stond.

Liesbet, die dolgraag een spelletje had gedaan, morde: „Zo is de antilope nu altijd. Hij vraagt wat je graag zou willen doen en als 't puntje bij 't paaltje komt, doet hij toch zijn eigen zin.”
Maar dit keer had Liesbet niet helemaal gelijk, want toen het

hoogspringen afgelopen was, riep mijnheer: „En nu nog een kwartiertje spelletjes doen, jongens. Wat zal het zijn? Kat en muis? Vooruit dan maar. In de kring!”

Annebee keek naar de torenklok, die vanuit het lokaal te zien was. Het uur was toch om! Ze stootte Liesbet aan, maar deze schudde het hoofd. Als de antilope de tijd vergat, moest je zeker niets zeggen. 't Tweede uur hadden ze rekenen.

Maar toen zij na een kwartier hijgend en wel hun gymnastiek-schoenen uittrokken, bleek wel dat mijnheer Koenders heel goed geweten had hoe laat het was.

„Ziezo jongelui,” zei hij, „nu heb ik je nog een allernaarste tijding mee te delen. Jullie onderwijzer, mijnheer Parmet, is zo snipverkouden, dat hij niet op school kan komen. Ik heb jullie nog even beziggehouden, maar nu zal ik jullie tot mijn grote spijt weer naar huis moeten sturen.”

„Voor hoeveel dagen, mijnheer?” riep een van de jongens.

„Een verkoudheid duurt gewoonlijk geen weken en als mijnheer Parmet langer ziek is dan vandaag, zullen jullie heus wel onder dak gebracht worden. Kom in ieder geval morgen maar weer naar school. Verder hoop ik dat jullie erg veel meelij hebt met mijnheer Parmet en een beetje rustig over het schoolplein loopt. Gaan jullie nu maar.”

2. Annebee heeft een fijne dag

De klas deed wat de onderwijzer gevraagd had, maar de gezichten stonden allesbehalve treurig. Ze gunden hun klasse-onderwijzer niets dan goeds, maar hij was niet ernstig ziek en

dan zo'n extra vrij dagje!

Liesbet gaf Annebee een duw in haar rug.

„Ben jij niet blij? Je kijkt zo sip.”

„Nu ja, blij! Ik weet niet goed wat ik doen moet. Stan komt vanavond om vijf uur pas thuis en hij heeft de sleutel.”

„Ach, arme jij, dat is waar ook. Maar je kunt toch geen hele dag op straat blijven?”

„Ik kan jou naar huis brengen en dan teruggaan en hier mijn boterhammen opeten. Dan is het al gauw twee uur.”

„Maar je kunt toch bij ons blijven?”

„Ja, dat zeg jij, maar je moeder . . .”

„Ik breng heus wel eens meer een vriendinnetje mee.”

Annebee zocht haar beursje. „Even kijken of ik geld voor de bus heb.”

„Och welnee, we gaan lopen. Dan is thuis de boel fijn opgeruimd. Anders moet ik afdrogen en mijn bed opmaken enzo.”

„Dat moet ik ook altijd,” lachte Annebee.

„Nou ja, jouw moeder werkt ook.”

„De jouwe zeker niet.”

De meisjes begonnen hun wandeling. Ze waren allebei in de beste stemming. Heerlijk zo op straat te wandelen als alle kinderen op school zaten.

„Laten we door het park gaan,” stelde Annebee voor.

„Daar is nou niet veel te zien.”

„De herten lopen altijd buiten.”

„Als we ze voeren konden.”

„Ik heb wel brood bij me.”

„Ach ja, natuurlijk,” zei Liesbet. „Geef ze maar een van je boterhammen. Van moeder krijg je vast wel een andere.”

Annebee ging op een bankje zitten om het brood uit het trommeltje te nemen.

„Wat zit er in dat plastic zakje?” vroeg Liesbet nieuwsgierig.

„Moeder geeft ons iedere dag een verrassinkje mee bij onze boterham.”

„Een appel of zo?”

„Nee, een appel of peer zit er altijd wel in het trommeltje.”

„Maak het eens open.”

Annebee wikkelde uit een plastic zakje een mooi gekleurd papiertje waarin wat chocolaatjes zaten.

„Komen die even goed van pas,” lachte Liesbet.

„Zeker om de herten te voeren,” plaagde Annebee.

Knabbelend op de chocolade, die Annebee gedeeld had, dren-
telden de meisjes door het park naar het hertenkamp.

„Kijk eens wat een mooie gele bloemen. Ze bloeien altijd zo vroeg. Konden we er maar wat van plukken,” zei Liesbet.

„Ben je nou? Er lopen overal parkwachters. Hier heb je ook een halve boterham. Niet alles aan dat grote hert geven, hoor. Die is altijd haantje de voorste.”

„Hertje de voorste, bedoel je,” verbeterde Liesbet.

De herten kwamen langzaam naar het hek, namen voorzichtig de brokjes brood aan die de meisjes hun reikten.

„Mooi hè, dat gewei,” vond Annebee.

Ze schrokken van een mannenstem achter hen.

„Jullie geven de dieren toch niets anders dan brood, hè?”

Het was een parkwachter, die over het gras naderbijgekomen was. Hij bleef even toekijken hoe de meisjes de herten voederden. Toen het brood op was, vroeg hij waarom ze niet in school zaten en toen hij hoorde dat ze vrij waren, vroeg hij of ze de kleine angorakonijntjes niet eens wilden zien. Zonder een antwoord af te wachten ging hij hen voor naar de hokken.

„Och, wat een schatjes,” riep Annebee. „’t Lijken net wollige bollen sneeuw.”

Eventjes mochten ze er ieder één in de hand houden, maar het moederkonijn werd onrustig en de parkwachter sloot het hek.

De meisjes bedankten de vriendelijke man en liepen verder.

„Leuk hè, zo’n vrije morgen,” zei Liesbet, en maakte van louter pret een sprongetje in de lucht.

Liesbet woonde aan de buitenkant van de stad. Voor je bij haar

huis kwam, moesten ze nog een stuk landweg over.

„Laten we doen wie er het eerste is,” zei Annebee.

Om 't hardst draafden de meisjes over de weg en kwamen precies tegelijk, hijgend en wel, bij Liesbets huis aan.

„Wat zullen we nu hebben?” vroeg mevrouw Van den Oever verwonderd, die juist brood aannam van de bakker.

„We hebben vrij omdat mijnheer ziek is en ... en ...,” pufte Liesbet, „en Annebee kan niet naar huis, omdat ... omdat ...”

„Mijn moeder is niet thuis, mevrouw,” zei Annebee verlegen.

„Ach ja, natuurlijk, en nu kun je niet in huis komen. Kom maar vlug binnen, dan zal ik voor jullie een beker chocolade maken.”

Ineke, het driejarig zusje van Liesbet, kwam naar de meisjes toe. Ze kende Annebee ook wel en brabbelde: „Abbe ... Abbe ... spelen.”

Mimi, de zwarte poedel, blafte dat horen en zien verging.

„Laat ons nu maar even met rust,” zei Liesbet wat ongeduldig.

Maar Annebee trok het kleine ding naar zich toe en streefde tegelijk de hond. Als ik een klein zusje had, zou ik wel de hele dag met haar willen spelen, dacht ze.

„Ineke is blij dat ze een paar speelkameraadjes krijgt, hè,” zei Liesbets moeder. „Ze heeft me vanmorgen al aardig wat werk bezorgd. Ze zag me het gehakt klaarmaken en strooide later een hele bus toiletpoeder over de raamspons.”

„Hak ... hak ...,” lachte Ineke, die hoorde waar moeder het over had.

„Ach die schat,” zei Annebee.

De telefoon ging en mevrouw liep naar de gang.

„Komt dat even goed uit,” zei ze. „Daar belt de naaister dat ik mijn nieuwe mantel kan komen passen.”

„O moeder, maar dan kunnen we gelijk stof voor mijn jurk uitzoeken in haar winkel.”

„En dan Annebee op Ineke laten passen?”

„O mevrouw, maar dat wil ik best.”

Mevrouw Van den Oever weifelde. 't Zou heerlijk zijn om eens

ongestoord met Liesbet boodschappen te doen zonder het wagentje van Ineke overal mee te moeten nemen, maar dat zou niet aardig zijn tegenover Annebee.

„Gaat u maar gerust,” zei deze. „Ik vind het leuk om op Ineke te passen.”

Even later stapten moeder en dochter weg. Annebee en Ineke wuifden haar na.

Hè wat heerlijk om in zo'n benedenhuis te wonen, dacht Annebee. Alle kamers op één verdieping is wel leuk, maar wat zou ik het fijn vinden om ook een tuin te hebben. En wij mogen niet eens een hond hebben.

„Haaltje telle,” riep Ineke.

„k Zal je een versje leren,” zei Annebee, „van een poesje en een hondje.”

„Hondje . . . hondje,” riep Ineke, en trok de goedge poedel aan de oren.

„Laat Mimi maar slapen,” zei Annebee en begon: „Goedemorgen, juffrouw Poes. Goedemorgen, heer Kardoes. Zeg, waar kom je toch vandaan? k Ben een straatje omgegaan. Of ik soms een kluijfe vond. Maar hij riep: Ga henen, hond . . .”

Toen Ineke na lang repeteren eindelijk twee regels na kon brabbelen kwamen haar moeder en zusje terug. Annebee moest direct zien wat voor jurk Liesbet zou krijgen: een witte jurk met blauwe stipjes. Ze had een staaltje van de stof meegebracht.

„Is Ineke wel zoet geweest?” vroeg mevrouw Van den Oever.

„Dan zal ik iets heel lekkers voor het twaalfuurtje maken.”

„Hè ja, flensjes . . . of nee . . . croquetjes,” riep Liesbet.

„Zou je de keus niet aan mij overlaten?” plaagde moeder. „Begin jij de tafel maar te dekken.”

Ineke dribbelde naar de keuken en Mimi ging mee. Liesbet spreidde het kleed uit over de tafel en zette de bordjes klaar. Toen ze de vorken en messen neerlegde, zei Annebee: „Dat doe je verkeerd. De messen moeten rechts van het bordje liggen.” „Och ja, als ze niet goed liggen, zal moeder het wel verbeteren.”

„Maar je kunt het best ineens goed doen.”

„'t Lijkt wel of jij dol bent op zulke karweitjes,” spotte Liesbet. „Helemaal niet, maar ik moet moeder wel helpen, omdat ik altijd vroeger thuis ben. Stan helpt ook altijd mee.”

„Laat je moeder dan thuis blijven.”

„Och gek kind, daar heb ik toch niets over te zeggen!”

Daar kwam Liesbets moeder weer binnen. Ze droeg een blad, waarop de broodschaal stond, maar ook voor ieder een garnalenslaatje.

„Hè wat heerlijk,” riep Liesbet.

Voor haar moeder de schaal neer kon zetten, ging weer de telefoon.

„Kun jij even luisteren, Liesbet? Maar beleefd, hoor.”

Liesbet kwam even later weer binnen met een stralend gezicht.

„Oma is aan de telefoon. De wol voor Inekes jurkje is op. Of u ze vanmiddag kwam brengen. Dan kan oma gelijk zien of het jurkje lang genoeg is. Ik heb gezegd dat ik ook meekwam.”

Moeder ging nu zelf naar de telefoon.

„O Annebee, het is zo heerlijk bij oma. De kamer die ze heeft in het bejaardentehuis is niet zo groot, maar gezellig!”

Ze sloeg plotseling de hand voor de mond. „O Annebee, ik heb helemaal niet aan jou gedacht. Jij kunt niet naar huis en...”

„Och, wat geeft dat nou?” lachte haar vriendinnetje. „Ik vind het al heerlijk dat ik de hele morgen hier heb mogen zijn en ik hoefde ook niet op school te eten.”

Moeder kwam binnen en begreep direct waarover Annebee sprak.

„Ja, wat treft dat nu akelig voor jou, Annebee. Zou je de sleutel niet bij je broer kunnen halen?” Zonder het antwoord af te wachten zei mevrouw: „Maar dat is misschien de moeite niet waard. We gaan om drie uur pas van huis.”

„En waar gaat mijn familie naar toe?” vroeg Liesbets vader, die ook thuis was gekomen.

Mijnheer Van den Oever had niet veel tijd, dus ze schikten

meteen aan tafel. Hij hoorde waarom Annebee bij hen zou eten en vervolgde: „O, daarom hebben we vanmiddag zo iets heerlijk op tafel.”

„Ja,” zei mevrouw Van den Oever, „Annebee had het verdiend door op dat lastige kleine meisje te passen.”

Annebee zat stil te genieten, maar ze genoot nog meer van de gezelligheid dan van de lekker belegde boterhammen. Mevrouw wilde niet dat ze de boterhammen uit het trommeltje opat.

„Dat brood is nog van zaterdag,” zei ze. „Eet nu maar lekker vers. Onze Mimi kijkt niet zo nauw.”

Wat was het heerlijk om zo tussen de middag samen te eten. Dat gebeurde bij hen thuis alleen op zondag.

Toen ze klaar waren met tafelen, zei Annebee: „Zullen we even afwassen, Liesbet?”

Haar vriendinnetje keek haar met grote ogen aan.

„Afwassen? Ik droog altijd alleen maar af.”

„Zal ik dat dan nu doen?”

„Ja graag, dan pas ik wel op Ineke.”

„Nee,” zei haar moeder, „zoek nu niet altijd het prettigste baantje voor jezelf uit. Jij hebt vanmiddag ook al een uitje.”

Annebee bleef alleen met Ineke in de kamer. Het kleine ding trok de strik uit haar haren en gaf die aan Annebee.

„Aatje doen.”

Annebee haalde een kammetje uit haar zak.

„Zal ik je haar „op zolder” doen?”

„Aties odder,” brabbelde Ineke, en trok gewillig een krukje naar Annebee, waarop ze ging zitten.

Annebee kamde de blonde krullen naar boven en strikte het lint om een grappig toefje krullen.

„Het staat je schattig.”

„Attig,” herhaalde Ineke, en tastte naar haar haren.

„Nee, niet aankomen. Ik zal je optillen,” zei Annebee, en nam haar mee naar de gang waar een spiegel hing.

„Wat heb je met mijn kleine ijdeltuit uitgevoerd?” vroeg me-

vrouw.

„O moeder, vindt u het niet schattig? Hè toe, mag ze het zo houden?”

„Maar ze moet eerst haar slaapje doen. Dan moet Annebee straks Inekes haar nog maar eens opmaken, dan kunnen wij zien hoe het precies zit.”

Ineke sputterde wel wat tegen. Ze had geen zin haar slaapje te doen nu het zo gezellig werd, maar toen Liesbets moeder even later binnenkwam, vertelde ze dat Ineke al sliep, toen ze nog maar even in bed lag.

Ja, en toen was de gezelligheid voor Annebee vlug voorbij. Liesbet liet haar de handwerkdoozen zien, die ze van haar oma gekregen had. Toen werd er thee gedronken en daarna werd Ineke uit bed gehaald.

Terwijl Liesbet een andere jurk aantrok en haar moeder zich kleepte, waste Annebee Ineke en kamde haar krullen weer omhoog.

Mimi, die de voorbereidselen voor het vertrek zag, begon al met

haar pluimstaart te zwiepen, maar mevrouw zei: „Nee Mimi, we gaan naar oma en dan kun je niet mee.”

Voor ze vertrokken, zei mevrouw: „Annebee, je mag natuurlijk wel hier blijven tot het tijd is om naar huis te gaan.”

Maar Annebee schudde het hoofd. „Ik ga maar langzaam naar huis. 't Is een heel eind lopen en ik zal heus niet zoveel langer hoeven te wachten dan anders.”

„Ga nu maar niet door het park, hoor,” waarschuwde Liesbets moeder. „'t Begint al te schemeren.”

„k Zal de stad doorgaan, dan kan ik ook nog winkels kijken.”

Met z'n allen gingen ze naar buiten. Annebee bedankte de moeder van haar vriendinnetje en ging op weg naar huis.

Ineke trok een lip, toen Annebee afscheid nam, maar toen moeder zei dat ze in de bus mocht zitten, kwam het niet tot huilen. Ik heb een heerlijke dag gehad, dacht Annebee, en ze meende het van harte.

3. Annebee doet een ontdekking

Annebee liep door de stad naar huis. Van het plan om etalages te bekijken kwam niet veel terecht. Hier en daar was nog maar een uitstalkast verlicht. Wat die grote mensen eraan vonden om altijd maar winkels te kijken!

Voor een speelgoedwinkel bleef ze eindelijk wat langer staan. Annebee had zelf veel poppen en ze keek naar de leuke jurkjes die in een klein klerenkastje hingen. Voor de grote pop, die in een lichtblauw bruidstoilet pronkte, had ze niet veel oog. Wat had je nu aan zo'n sierpop? Je moest je poppekinderen aan- en

uitkleden kunnen en er zelf kleertjes voor kunnen naaien, maar dan moest moeder haar helpen en die had weinig tijd.

Ze dreutelde weer verder, liep nu eens vlug, dan weer langzamer tot ze een hinkelbaan zag. Er lag een steentje in. Fijn, nu kon ze even hinkelen. Hup, ging de steen van het ene vak naar het andere. Tot ze met een ruwe duw op zij werd geschoven door een groot meisje, dat snauwde: „Vooruit, eraf. Die baan heb ik getekend.”

Annebee zei niets terug en liep door. Toen ze bij de grote klok kwam, die aan de ingang van de straat stond waar ze woonde, zag ze dat ze nog wel anderhalf uur zou moeten wachten eer Stan thuiskwam. Dan zou ze nog maar een blokje omlopen.

Op zij van de hoge flatgebouwen was een doodlopende vaart, maar daar was 's winters niet veel te zien. 's Zomers wèl. Dan lagen er pleziervaartuigen en roeiboten.

In de huizen, waar hier en daar al een schemerlamp brandde, kon je naar binnen kijken. Bijna overal kinderen die bij de tafel zaten en hun moeder erbij. Nou ja, straks, als vader en moeder thuiskwamen, was het bij hen ook gezellig.

En toen zag ze plotseling iets waardoor ze weer op een drafje begon te lopen. Aan het eind van de vaart lag een boot, een grote boot. Die had daar nooit eerder gelegen. Er brandde licht in ook en er was een loopplank uitgelegd.

Annebee ging op een meerpaal zitten en keek naar binnen. Leuk was dat. Er hingen opgenomen gordijntjes voor de raampjes. In het midden stond een pot cyclamen en een vrouw liep heen en weer.

Annebee had schik in de schuit. Ze kon zo maar zitten kijken zonder dat iemand het merkte.

Ja, maar nu had ze toch buiten het hondje gerekend, dat tot taak had het schip te bewaken. Dat had met zijn scherpe oortjes wel gehoord dat er iets in de buurt was wat anders was dan anders, want het kleine zwarte keffertje kwam uit de een of andere hoek te voorschijn en blafte . . . blafte!

Even schrok Annebee wel, maar de vrouw riep al: „Stil nou toch, Blackie!”

Het hondje hield niet op met zijn gekef en de vrouw verscheen aan dek. „Blackie dan toch!”

Annebee stond op en wilde doorlopen. Ze was wat verlegen over haar gegluur, maar de schippersvrouw riep haar terug.

„Wat zit jij daar te kleumen op die paal? 't Is veel te koud om stil te zitten.”

Al pratend was ze over de loopplank gekomen. Het hondje – stil geworden – liep achter haar aan.

„Zie je nou wel, Blackie, dat het geen kwaad volk is. Je woont zeker hier in de buurt, hè juffie?”

„Ik heet Annebee en ik woon om de hoek. Ik moet wachten

tot mijn broer uit school komt.”

„Is je moeder dan niet thuis?”

„Moeder werkt bij vader in de fabriek op kantoor. Zij komen altijd samen naar huis, maar ik heb vandaag vrij gehad van school en mijn broer had de sleutel.”

„Ach, arm schaap, en heb je toen de hele dag over straat gezworven?”

„Nee hoor,” lachte Annebee, „ik ben bij een vriendinnetje geweest, maar die moest vanmiddag naar haar oma. Stan zal nu wel gauw komen.”

„In ieder geval kom je nu maar even binnen om je te warmen. Je kunt beter in de kajuit wachten dan buiten. Durf je over de loopplank te gaan? Die is breed genoeg, maar geef me toch maar een hand.”

Annebee schuifelde achter de vrouw de loopplank over. Op het schip gekomen, bracht ze haar naar de kajuitstrap.

„Zo, hier gaan we naar beneden, maar het trapje is nogal steil, houd je dus goed vast, hoor.”

Nee maar! Annebee zette grote ogen op van verbazing, toen de deur van de kajuit openging. Dat was gewoon een kamer, een gezellige kamer met een kleed op de vloer en stoelen rondom de tafel. Op de tafel brandde een theelichtje en het rook er zo heerlijk naar pas gezette koffie.

„U is vandaag pas hier gekomen, hè mevrouw?” vroeg Annebee.

„Ja, dat zal ik je vertellen. Trek eerst je mantel uit. 't Is hier nogal warm. En noem me maar tante Clazien. Zo noemen de kinderen van de passagiers me 's zomers ook.”

„Passagiers?”

De schippersvrouw zag de verwondering op Annebee's gezicht en vertelde verder: „Dat zit zo. 's Zomers maken we tochten over de Rijn en dan kunnen we wel dertig toeristen meenemen, maar 's winters vervoeren we vrachten. Deze winter moest ons schip opgekalefaterd worden en nu het klaar is, hebben we het meteen maar in orde gemaakt voor de zomerreizen. Weet

je, onze kinderen gaan op een schippersschool en nu komen ze morgen voor een poos naar huis. Clazientje en Wim, kijk, hier heb je een foto van hen."

Terwijl tante Clazien een kopje koffie inschonk en er een dikke plak koek bij legde, bekeek Annebee de foto.

„Het meisje is jonger dan ik, hè?" zei ze ietwat teleurgesteld.

„Dat kiekje is een paar jaar geleden genomen. Nee, Clazientje is van jouw leeftijd en Wim is een jaar ouder."

„Net als Stan. Leuk dat er kinderen in de buurt komen wonen."

„Zijn er dan geen kinderen hier?"

Annebee schudde het hoofd. „Bijna allemaal kinderen die veel kleiner zijn dan wij."

„Nu, je komt maar eens buurten. Clazien zal het leuk vinden en Wim ook."

„Je kunt helemaal niet merken dat je op een schip bent," zei Annebee. „Ik bedoel dat het niet op en neer gaat."

„Nu ja, het kan wel eens een beetje schommelen, wanneer we op de Rijn varen en er een groot schip voorbij komt, maar zeeziek word je hier niet."

Annebee lachte om het grapje en vroeg waar toch al die mensen 's zomers moesten slapen?

„Kom maar eens mee," zei de vrouw.

Zij opende de deur en draaide een knopje om. Annebee zag een zaal met tafeltjes en stoeltjes.

„'t Is nu wat kaal, maar 's zomers liggen er kleedjes op de tafels en dan staan er overal planten en bloemen."

De schippersvrouw ging Annebee voor naar een lange gang, waar tal van deuren op uitkwamen. Ze opende één van de deuren en zei: „Kijk, hier slapen mijn zomergasten. Nu heb ik deze hut en de hut hiernaast in orde gemaakt voor de kinderen. Hier slaapt Clazien."

„O, wat enig."

Verrukt keek Annebee naar de kleine hut. Er waren twee bedden. Eén stond op de grond en het tweede bed was zo hoog, dat

je erin moest klimmen. De bedden stonden aan verschillende wanden en de beide voeteneinden waren boven elkaar. Eén van de bedden was opgemaakt. Er lag een gebloemde spreij op.

„Kijk, er is ook een gewone wastafel in,” riep Annebee. „’t Is allemaal als in een gewoon huis.”

Ze liepen terug naar de huiskamer en Annebee nam haar plaatsje weer in. Tante Clazien vroeg of ze nog een tweede kopje koffie wilde, maar Annebee keek verschrikt naar de klok.

„Stan is al thuis. Als ik er niet ben, wordt hij ongerust.”

Ja, Stan was ongerust. Zo ongerust, dat hij weer de straat was opgegaan om te kijken of zijn zusje er al aankwam.

Maar Blackie duldde niet dat iemand dicht bij het schip stilstond. Hij begon te keffen juist toen tante Clazien Annebee aan dek bracht.

Stan keek met grote verwonderde ogen naar zijn zusje, dat zo maar van dat schip af kwam stappen en toen hielp er geen moedertje-lief aan of Stan moest ook een bezoekje in de kajuit afleggen. Hij kreeg ook koffie en hoorde van de kinderen die thuis zouden komen en mocht ook het schip zien.

En zo kwam het dat mijnheer en mevrouw Ordelman thuiskwamen en de kinderen niet vonden. De tafel was niet gedekt en de slaapkamers waren niet opgeruimd.

„Zulke kinderen nou toch! Waar zouden ze zijn?” vroeg mevrouw zich af.

Maar voor de ouders zich werkelijk ongerust konden maken, kwamen Annebee en Stan thuis.

4. *De schipperskinderen*

„Wat eten we vandaag, vrouw?”

„Jullie mogen driemaal raden.”

„Ik raad niet mee, want ik ben al in de keuken geweest,” zei Annebee.

„Pottenkijkster,” plaagde Stan.

„Ijskast-kijkster,” bekende Annebee en verklapte meteen: „Gebraden haantjes en chipolatapudding toe.”

Moeder knikte. „Allemaal uit de diepvries. Jullie boffen maar met een moeder die niet veel tijd heeft om te koken.”

„Nou, maar ik had net zo lief eens een keer bruine bonen met spek,” zei Stan. „Dicky van Duyl moest het ook eten vandaag.”

„Dicky van Duyl is een echte Dik Trom. Jij klaagt altijd dat je zo weinig plaats in de bank hebt.”

„O, dat is gijn. We proberen altijd elkaar eruit te schuiven.”

„Nou weten we meteen waar die zeven voor gedrag vandaan komt.”

„Een zeven is ruim voldoende,” troefde Stan, „en ik haal er toch maar lekker achtjes en negens mee.”

„Eén negen en die was nog voor gymnastiek,” zei Annebee.

Moeder klapte in de handen.

„Aan tafel, jongelui, en laat ons daar dan maar eens horen wat jullie vandaag beleefd hebt.”

Annebee had heel wat te vertellen, maar moeder schudde het hoofd.

„We hadden toch afgesproken dat je 3789 moest bellen als er iets bijzonders gebeurde.”

„Ja moeder, maar er was toch niets gebeurd, geen ongeluk of zo. Ik was alleen maar een dagje vrij en 't was wàt leuk bij Liesbet thuis. Die kleine Ineke is zo'n schat.”

„Maar hoe kwamen jullie nu op dat schip, waar je het over hebt?”

„Laat mij dat nu maar eens vertellen.”

„Nee,” vond Annebee, „ik was er het eerst en ik heb jou geroepen.”

Moeder hield de handen tegen haar oren. „Eén voor één. Annebee het eerst.”

„Wat kan mij het ook schelen,” bromde Stan, „ik kom toch nooit aan het woord.”

„Hier jongen,” troostte vader, en legde nog een flink stuk kip op Stans bord. „Ver-eet jij je verdriet maar.”

Moeder luisterde met belangstelling naar Annebee.

„Leuk voor jullie dat er kinderen in de buurt komen. Je brengt ze maar eens mee.”

„Ja, als het leuke kinderen zijn,” gromde Stan, die nog altijd een beetje uit zijn hum was.

„En dan moet die jongen jou ook nog maar leuk vinden,” plaagde Annebee.

Stan wilde zijn zusje bij de oren trekken, maar moeder commandeerde: „Niet stoeien aan tafel, Stan. En nu stapelen en alles naar de keuken brengen.”

„We hoeven niet af te wassen, hè moeder. De werkster komt morgen.”

Moeder fronste haar voorhoofd. „Bets heeft anders haar handen vol.”

„Dan kan ik ook nog even naar de slaapkamers kijken. Vanmorgen ben ik niet helemaal klaargekomen.”

„Vooruit dan maar, verwend nest. Ik zal de vaat wel even afspoelen en wegzetten. Ga jij je gang dan maar.”

Annebee nam eerst stof af in haar eigen kamertje. In Stans kamer zat haar broer op zijn bed en was bezig met zijn postzegels.

„Noem je dat stoffen?” snoof hij. „Je fladdert maar zo'n beetje met je plumeau.”

„En noem jij dat Frans leren?” plaagde zijn zusje. „Wat dat stoffen betreft, morgen komt Bets en dan worden de kamers goed gedaan.”

Toen hij bleef bladeren in zijn album, ging Annebee naast haar broer zitten en zei: „Hè toe, Stan, ga nu vlug je huiswerk maken, dan kunnen we misschien nog een potje scrabbelen voor we naar bed moeten.”

Maar van dat scrabbelen kwam niets terecht. Toen Stan klaar was, ging de bel en er kwam een heer om zijn vader te spreken. Annebee's moeder vroeg of hij niet naar het kantoor kon komen als er iets te bespreken viel, maar de bezoeker zei dat er een afspraak gemaakt was.

Dat heb je nu met een éénkamerwoning, dacht mevrouw Ordelman. De kinderen hebben toch al zo weinig gezelligheid en nu worden ze in de eethoek van de kamer gezet en moeten zich daar stilhouden.

Toen de bezoeker laat in de avond wegging en Annebee en Constant al in bed lagen, zei moeder: „Ik vind dat onze kinderen tekort komen aan gezelligheid, man. Dat kan niet altijd zo doorgaan.”

„Ze komen toch niets tekort,” meende vader. „Ze hebben altijd een fijn weekend. Maar het is je eigen wil om te blijven werken. Als je ermee op wilt houden?”

Moeder dacht even na, toen zei ze: „Jij krijgt zo moeilijk een andere kracht op kantoor. Maar 't is ook waar dat de kinderen me nog zo hard nodig hebben.”

„Die kinderen zien er anders niet bepaald hulpbehoevend uit.” Mevrouw Ordelman kon die avond niet vlug in slaap komen. Ze dacht precies hetzelfde als Annebee die middag: Wat zou het gezellig zijn als ze ook eens op een gewone werkdag uit kon gaan met de kinderen. Annebee had er echt behoefte aan. Wat had ze enthousiast verteld over dat theelichtje in de kajuit op het schip.

Zij kon haar kinderen nooit opwachten uit school. Maar haar man had haar ook zo nodig in de fabriek nu het er zoveel drukker werd.

Eerst na middernacht sliep ze in. Ze zou haar kinderen zoveel

mogelijk van de tijd geven die over was en thuis blijven zodra het maar kon. En met dat vaste voornemen viel ze in slaap.

Hè, wat was het heerlijk om weer op het schip te zijn. Clazien en Wim Wiltink speelden met een bal op het dek en moeder hing de was op.

„Pas maar op dat de bal niet in het water valt,” waarschuwde moeder.

„Dan haal ik hem er zo weer uit,” schepte Wim op. „Ik kan zwemmen als een rat.”

„Ja, maar na zo'n onverwacht bad kwam je zeker in bed terecht. 't Is eigenlijk veel te koud om op het dek te spelen.”

„Och moeder, we zijn niet van suiker en we hebben onze dassen om.”

„Ja, als je nog geen zin hebt in appeltaart,” plaagde moeder. Het tweetal wist niet hoe vlug ze beneden moesten komen. Chocomel met appeltaart!

„Dat krijg je heus niet iedere dag, hoor,” waarschuwde de schippersvrouw. „Dat is een extraatje, omdat je de eerste dag thuis bent.”

„Waar is vader toch?” vroeg Wim.

„Vader is er meteen op uit gegaan om een school te bespreken voor jullie. Er moet er een hier vlak in de buurt zijn. Een lagere school met een kopschool. Dan kunnen Clazientje en jij samen naar school. Jij naar de ulo-afdeling en Clazien naar de gewone school.”

„Maar we hoeven toch niet direct morgen al te beginnen?”

„Ik weet niet wat vader afspreekt. Trouwens... opgeborgen staat netjes.”

„Vervelen we u nu al?” pruilde Clazien.

„Ik denk dat jullie jezelf zouden vervelen.”

„Er zullen toch zeker wel jongens en meisjes in de buurt wonen?”

„Twee heb ik er al gevangen voor jullie. Een jongen en een

meisje. Ze wonen om de hoek in één van die flatwoningen. Zoek die eerst maar eens op."

Wim maakte een afwerende beweging met zijn elleboog.

„We kunnen toch zeker niet aanbellen om te vragen of er kinderen wonen om mee te spelen? Vader had gewoon moeten vragen waar die twee naar school gingen. Dan hadden we met hen mee kunnen gaan."

Moeder sloeg de hand voor de mond.

„Dat ik daar niet aan gedacht heb! Maar wacht eens, ik geloof dat dat meisje — ze heet Annebee — vertelde dat ze een heel eind moest lopen naar school. In ieder geval moest ze tussen de middag overblijven."

„Misschien kan vader het nog veranderen."

„Wat kan vader veranderen?"

De schipper was binnengekomen en wreef zich in de handen. Wim vertelde waar ze het over hadden, maar vader zei: „Nee kinderen, ik heb al een plaats besproken op de Groen van Prinstererschool. Jullie boffen, want de ulo had een paar vrije dagen. We vinden dat Clazientje dan ook maar vakantie moet nemen en zo beginnen jullie maandag."

„Hè heerlijk," verzuchtte Clazien. „Gaan we morgen samen naar de stad, moeder? Ik zou toch een schooltas krijgen."

„Neem mijn ouwe maar, je hebt toch bijna geen huiswerk."

„Niet kibbelen, kinderen. Ga nu eerst je koffer eens uitpakken."

„En dan gaan we warm eten. Lekker, bietjes, mijn lievelingskostje," gnuifde Wim.

„Maar morgen haché. We mochten op de schippersschool nooit eens kiezen wat we zouden eten."

„Geen wonder als er zo'n honderd en vijftig kinderen zijn. Trouwens, hier hebben jullie het ook niet voor het zeggen. Twee dagen dans ik naar jullie pijpen en dan eet je weer wat de pot schaft."

„Moeder, moeder, daar staat een jongen bij de meerpaal. Is dat soms die Stan?"

Moeder keek door het raam. „Ja, dat is die jongen. Ga maar gauw naar het dek en vraag of hij komt kennis maken.”

Schoorvoetend liep Wim de kajuitstrap op. 't Leek hem wel een beetje raar om zo maar een vreemde jongen aan te spreken, maar Clazientje was minder verlegen. Ze liep ook naar boven, wipte als eerste over de loopplank en zei: „We zijn aangekomen, hoor. Dat is Wim en ik ben Clazien. Moeder vertelde ons dat jij en je zusje gisteren aan boord zijn geweest. Ga je nu ook weer mee naar beneden?”

Stan gaf de schipperskinderen wat verlegen een hand.

„Eh . . . ja . . . nee . . . , ik moet wachten op Annebee, mijn zusje. Ze zou niet weten waar ik was. Ik heb de sleutel zie je.”

„Ik denk dat ze best zou weten waar je was,” lachte de schippersvrouw, die ook naar boven gekomen was. „Voor vandaag zal er niet veel meer van die kennismaking komen, maar morgen is het woensdag. Zijn jullie dan 's middags vrij?”

Stan knikte. „Ja, allebei.”

„Goed, laten we dan afspreken dat jullie dan bij ons komt.”

Stan vertelde thuis het nieuws aan tafel.

„Morgenmiddag?” Moeders gezicht betrok. „Och, wat jammer, dan heb ik juist afgesproken dat de wasserij zou komen.”

„Die komt nooit zo vroeg,” wist Annebee.

„Ja, maar daar kunnen we toch niet op rekenen. Wat is dat jammer! Ik had het echt leuk voor jullie gevonden als je een bezoek op het schip had kunnen brengen.”

Vader wist raad. „Als je nu eens ging vragen of die jongen en dat meisje bij jullie op visite komen.”

„Oké,” riep Stan, en sprong op. „Ik ga het nu maar meteen vragen.”

„Maar niet naar binnen gaan,” riep Annebee. Ze was echt een beetje jaloers. 't Was per slot van rekening een ontdekking die zij gedaan had.

Toen Stan na een minuut of tien terugkwam, zei hij: „Ze komen morgen.”

„Hoe laat?” vroeg Annebee gretig.
„Om drie uur. Dan hebben we ons huiswerk af.”
„Maar ik heb geen huiswerk, dus dan kan Clazien wel vroeger komen.”
„Laat het nu maar bij de eerste afspraak blijven,” vond moeder.
„Dan heb jij tijd om thee te zetten en wat lekkers te halen.”
„Wat lekkers? O moeder, wat fijn.”
„Ja kindje, je mag roomsoesjes halen en in de ijskast staat nog limonade, die mag je ook opmaken.”
„O fijn, dan doen we er blokjes ijs in.”
„Ja, en een kou op je maag vatten,” waarschuwde moeder.
„Maak het nu maar niet te bont.”
Maar mevrouw Ordelman was heus niet zo erg bezorgd. Ze lachte blij. Ze vond het heerlijk dat haar kinderen het echt gezellig zouden hebben.

5. *Clazien en Wim komen op visite*

„’t Is drie uur, moeder. Mogen we al gaan?”
„De klok is nog niet koud,” lachte moeder. „Zien jullie er niet slordig uit? Wim, stop die veters in je schoenen en Clazien mag nog wel even een kam door d’r haren halen.”
„Hun moeder is niet eens thuis,” pruttelde Wim tegen, terwijl hij zich naar zijn schoenen bukte.
„O, en daarom moeten jullie er maar onverzorgd bij lopen?”
Al pratend waren ze naar boven gegaan. Moeder liep mee en waarschuwde nog eens: „Gedraag je keurig, hoor!”
„Netjes opzitten en pootjes geven,” plaagde Wim met een preuts vooruitgestoken mondje.

Blackie keek blaffend en jankend het tweetal na. Nu had hij speelkameraadjes gekregen en nu mocht hij nog niet mee.

Annebee stond al in de flatportiek te wachten.

„Daaag! Jullie moeten deze trap op. Drie hoog en dan de galerij over. Hier is het.”

„Wat wonen jullie hoog,” vond Clazien. „Maar als je binnen bent, merk je daar niets meer van.”

„Kijk, hier wonen wij.”

Stan was al bezig de tafel uit de eethoek naar het raam te schuiven. „Wat gaan we doen?” riep hij. „Scrabbelen?”

„Ach, malle Stan, we mogen toch zeker eerst wel theedrinken en praten?”

Praten . . . praten, dacht Stan. Die Annebee was een echt meisje, hoor. Wat had je nu aan praten?

Maar toen Wim vroeg of hij soms sigarebandjes spaarde, vond hij het heerlijk om Wim zijn verzameling postzegels te laten zien.

„Sigarebandjes vind ik eigenlijk kinderachtiger. Net zo iets als suikerzakjes; die spaart Annebee.”

Zijn zusje stak als wraak haar tong tegen hem uit en Clazien zei dat ze niets spaarde.

„Wat doe jij dan graag?” vroeg Annebee.

„Blokfluit spelen. Op school kregen we daar les in.”

„Ik heb pianoles,” zei Annebee, „maar ik vind er niet zoveel aan. Altijd maar weer dezelfde vingeroefeningen.”

„Zo moet je toch beginnen,” vond Clazien. „Dacht je dat ik maar direct kon jodelen op mijn fluit?”

Daar moesten ze om lachen. Jodelen op een fluit!

Annebee had ondertussen thee ingeschonken en ze babbelden nu dat het een lust was.

„Fijn dat jullie hier wonen,” zei Clazien. „We kunnen het leuk hebben samen, zeg. Ik weet wat,” riep ze toen, „komen jullie bij ons op school. Wij gaan naar de Groen van Prinstererschool, hier vlakbij.”

Annebee schudde het hoofd. „Wij kunnen toch maar zo niet van school veranderen.”

„Maar waarom zijn jullie dan niet op een school die vlakbij is?” Annebee haalde de schouders op. „Dat zoekt vader toch zeker uit? Nu ja, er blijft genoeg vrije tijd over om samen te spelen.” Stan, die verzot was op scrabbelen, had het spel op tafel geschoven, maar na een paar spelletjes schoof hij het weer weg. Die Annebee praatte toch maar dwars door alle spelletjes heen. Dat was wel zo, maar Annebee wilde ook zo graag zoveel weten van haar nieuwe vriendinnetje.

„’t Lijkt me enig om op zo’n schip te wonen,” zei ze. „Vertel er eens wat over.”

„Wij wonen er haast nooit,” zei Clazien. „Moeder wilde ons nu thuis hebben, omdat het schip een paar maanden stil lag. Maar als de plezierreizen weer beginnen, gaan we naar oma en opa. Daar gaan we meestal in de vakantie heen. Later gaan we weer

naar de schippersschool.”

„Wij hebben geen oma en opa,” zuchtte Annebee spijtig.

„En wij hebben ze nog alle vier. De oma naar wie we toe gaan, woont dicht bij zee. Opa heeft ook gevaren, zie je, en hij wilde dicht bij het water wonen.”

„Wij gaan in de vakantie ook altijd naar zee,” vertelde Annebee.

„Twee weken. Dan gaan vader en moeder een grote reis maken en wij gaan veertien dagen naar een vakantiehuis. Dit jaar mogen we misschien in een pension.”

„Ik weet wat,” riep Clazien, „dan moeten jullie vragen of je naar Duinlo mag. Daar woont mijn grootmoeder. Hè, wat zou dat fijn zijn.”

„Maar waarom varen jullie niet mee in de vakantie?” vroeg Stan.

„’t Lijkt me heerlijk op zo’n schip.”

„Als er veel toeristen zijn, heeft vader alle ruimte hard nodig.”

„En er zijn altijd veel toeristen,” vulde Clazien aan.

In de stilte die viel, zei Annebee: „Stan en ik hebben een platenspeler. Zullen wij eens een plaatje draaien?”

„Hè ja,” zei Stan, „één van de Beatles.”

„Nee hoor, het nonnenkoor,” riep Annebee. „Jij altijd met die schreeuwerige platen.”

„Wij hebben ook een platenspeler,” vertelde Clazien, „maar de meeste platen zijn nog van vader en moeder.”

„Kun je ze wel hierop spelen?” vroeg Annebee. „’t Zou enig zijn als we ze konden horen.”

„Laten we dan eerst een paar platen van jullie draaien.”

Annebee kreeg eerst haar zin. Ze zette „De klokkenwinkel” erop en toen „De tinnen soldaatjes”.

„En nu de Beatles!”

Annebee hield demonstratief de handen voor de oren en Stan zorgde voor een verrassing door een verwilderde pruik op te zetten.

„’t Is eigenlijk een Zwarte-Piet-pruik,” bekende hij, in het rond dansend.

„Nu ga ik een paar van onze platen halen.”

Terwijl Stan ook de tweede kant van zijn lawaai-plaat draaide, ging Clazien naar het schip. Natuurlijk moest ze tegen moeder vertellen hoe leuk ze het hadden met hun viertjes.

Moeder wilde haar nog wat lekkers meegeven, maar Clazien schudde het hoofd. „We hebben al zoveel lekkers, moeder. Bewaar het maar voor als mijn vriendinnetje hier komt.”

Lachend oogde moeder Wiltink haar dochttertje na. Wat heerlijk dat haar kinderen zo'n leuk vriendje en vriendinnetje in de buurt hadden gevonden.

Clazien had de buitendeur van de flat opengelaten. Ze stormde naar boven en hield de platen omhoog.

„En hier zijn onze platen. Ze krassen soms een beetje, omdat ze zo oud zijn. Deze maar eerst. Het is een kinderkoor.”

Goed verstaanbaar klonk even later: Er ruist langs de wolken een lieflijke Naam . . .

„Ja, Stern-sigaretten,” lachte Stan.

Clazien sloeg haar hand voor de mond en keek verschrikt haar broer aan. Wat kon die Stan spotten.

Stan, die zag dat Clazien schrok, zei wat verwonderd: „Heb ik iets gekzegd? Stern-sigaretten staat er toch in de wolken? Je kunt het iedere zaterdagmiddag zien. Een vliegtuig trekt een grote lap mee en daar staat het op.”

Clazien duwde Stan de hoes in de hand, waarop de verzen afgedrukt stonden. Het kinderkoor zong ondertussen: Die Naam is naar waarheid mijn Jezus ook waard . . .

Annebee, die de tekst nog niet had gelezen, ving de naam Jezus op en keek verlegen op haar handen.

„Kennen jullie die verzen echt niet?”

Annebee schudde het hoofd.

„Vader en moeder gaan altijd een keer naar de kerk met Kerstmis. 't Laatste jaar mochten we ook mee en de dominee had het ook over Jezus.”

„Ik vond het maar een saaie boel in die kerk, hoor,” zei Stan.

„Ik begreep niets van wat die dominee zei.”

„Maar 't zingen was toch wel mooi.”

Wim en Clazien zwegen. Nou ja, ze konden niet zeggen dat zij altijd alles begrepen wat de dominee zei, maar als je ook alleen maar met Kerstmis naar de kerk ging!

„Wij gaan iedere week,” zei Clazien, „en op school krijgen we bijbelse geschiedenis. Iedere morgen wordt er een verhaal verteld.”

„Ook over de Here Jezus?”

„Ja, natuurlijk,” zei Clazien.

Voor ze de plaat om konden draaien, kwam mevrouw Ordelman binnen.

„Zo,” zei ze, „is dat nu geen verrassing? Vader liet me vroeger naar huis gaan en toen heb ik de bus genomen. Ik wilde eens kijken of jullie geen kattenkwaad uithaalden.”

„O, maar dan kunnen we nu wel op straat gaan spelen,” vond Annebee.

„Goed,” zei moeder, „maar dan ga ik eerst nog een glas chocomel voor jullie halen, want ik moet toch ook nog even met Clazien en Wim babbelen.

Toen het bijna donker was, gingen de kinderen naar buiten. Clazien bracht de platen weg, maar toen haar moeder hoorde dat ze op straat wilden blijven, zei ze: „Dat zou ik maar niet doen, kind. Er staat een scherpe noordenwind.”

„We zijn toch niet van koek,” plaagde Clazien, en liep weer over de loopplank naar de wal. Maar Blackie glipte achter haar aan en toen ze een wedstrijd gingen houden in hardlopen om warm te blijven, was hij van de partij. Blaffend holde hij achter de kinderen aan.

Annebee en Clazien vielen al bij de eerste keer af, maar Stan en Wim moesten wel drie keer opnieuw beginnen, omdat ze telkens gelijk aankwamen.

De derde keer won Stan het, maar Wim beweerde dat dat kwam, omdat Blackie hem voor de voeten gesprongen was.

Toen ze een poosje krijgertje hadden gespeeld, klapte de schip-
persvrouw in de handen.

„Binnen komen, kinderen, jullie raken bezweet.”

„Jullie gaan toch nog even mee?” vroeg Clazien, en gaf haar
nieuwe vriendinnetje nog vlug een laatste tikje.

„Wij moeten naar huis. Moeder is voor ons expres eerder thuis-
gekomen.”

„Tot de volgende keer dan,” zei Clazien.

„Kom maar gauw mee,” zei Stan. „Misschien moeten we moeder
nog helpen.”

Maar ze hoefden niet te helpen. Moeder had de tafel al gedekt
en de snelkookpan stond op.

Stan wilde onmiddellijk zijn boek grijpen, maar moeder zei:
„Doe nu eens gezellig, Stan, en vertellen jullie nu eerst wat jullie
alzo gedaan hebben.”

Ze greep naar de pruik.

„Hebben jullie je soms verkleed?”

„Nee, we hebben één van de Beatle-platen gespeeld,” zei Anne-
bee, „en Stan zei zo iets gek. Clazien liet een plaat spelen van
een Naam in de wolken en toen dacht Stan dat het ging over
die luchtreclame.”

Moeder schrok. „Dat was zeker: Er ruist langs de wolken een
lieflijke Naam . . .”

„Ja moeder,” knikte Annebee. „Kent u dat vers dan? 't Ging
over de Here Jezus.”

„Ja, als klein meisje heb ik het thuis geleerd.”

's Avonds, toen de kinderen al in bed lagen, zei mijnheer Ord-
man: „Ik heb een leuk uitje voor de kinderen bedacht. Er wordt
zondag carnaval gevierd aan de grensplaatsen. Als we daar eens
heen gingen? We vragen dan die schipperskinderen mee.”

Moeder schudde langzaam het hoofd.

„Die kinderen gaan naar een christelijke school en Annebee
vertelde dat ze iedere zondag naar de kerk gaan.”

Vader haalde de schouders op.

„Daar hebben wij het te druk voor, vrouw.”

Moeder gaf geen antwoord. Ze dacht aan de tijd, toen ze naar de zondagsschool ging en er nog wel tijd voor was.

„Christelijke kinderen,” mompelde vader nog eens voor zich heen. „Nu ja, daar kunnen ze dan geen kwaad van leren.”

6. *Een voetbalmatch met een angstig slot*

Maart liep ten einde en het leek wel of die maand al de lentedagen bracht die februari vergeten had.

Weer was het woensdag en Liesbet schoof haar vriendinnetje onder de aardrijkskundefles een briefje toe waarop stond: „Kom je vanmiddag naar ons toe?”

Annebee schudde het hoofd en Liesbet keek wat strak. 't Gebeurde de laatste tijd haast nooit meer dat Annebee op een vrije middag naar hen toekwam.

„Ineke vraagt telkens naar je,” zei ze in het speekwartier.

„Ik zou vanmiddag met Clazien naar het voetbalveld gaan. Stan heeft een voetbalmatch tegen de H.B.S.”

„Op het sportveld?” vroeg Liesbet. „Dan kan ik er misschien ook wel naar toe gaan.”

„Hè ja, dat zou leuk zijn. Dan kun jij die schipperskinderen ook eens zien.”

„Het lijken wel apen die bekeken moeten worden. Nou ja, 't is goed, maar ik denk dat ik Ineke mee moet nemen. Moeder gaat 's middags altijd rusten.”

„Juist leuk,” vond Annebee. „De wedstrijd begint om drie uur.”

„Oké, ik zou het fijn vinden als ik mocht gaan.”

Liesbet had geluk. Ze mocht naar het sportveld gaan, maar moeder zei dat ze wel heel erg op haar kleine zusje moest letten. „Dat terrein ligt wel buitenaf, maar in de buurt is een grote fabriek,” zei haar moeder, „en de weg kan nogal eens druk zijn. ’k Zou haar maar bij de hand houden.”

„Mogen we dan met de bus gaan?”

„Nee meisje,” zei vader, die het gesprek gehoord had, „ik breng jullie erheen in mijn Dafje.”

Dat was een pret voor de kleine Ineke.

Liesbet kamde haar haren weer naar boven en deed er een leuk rood strikje om.

„Ite niet muts op,” zei de kleine meid, en hield haar handjes beschermend boven het mooie kapsel.

Moeder schudde het hoofd. Juist het voorjaar kon zo verraderlijk zijn. „Steek dan in ieder geval haar mutsje bij je, hoor Liesbet, en drentel wat heen en weer met haar. ’t Is eigenlijk nog veel te fris.”

Met een bezorgd hart liet mevrouw Van den Oever haar kinderen gaan. Ze had veel liever gehad dat Annebee maar bij Liesbet was komen spelen. Maar ja, de buitenlucht was ook zo goed voor kleine Ineke, die maar zo weinig buiten kwam.

Liesbets vader moest even zoeken om het sportveld te vinden, maar Annebee, die het Dafje kende, kwam hen al met armgezwaai tegemoet.

„O Liesbet, enig dat je er bent. En heb je Ineke ook meegebracht? Wat leuk is dat.”

Vader deelde nog wat waarschuwingen uit en toen waren ze alleen.

„Kom mee, daar staat Clazien, van wie ik je verteld heb en hier is haar broer, hij heet Wim.”

„O ja, jullie wonen op een schip, hè?” zei Liesbet, die zich direct thuis voelde in het leuke groepje van kinderen, waar Annebee en de anderen bij stonden.

„Daar komen ze, jongens,” riep Wim, die zelf een enthousiast

voetballer was. „Kijk, daar loopt Stan.”

„Mijn broer staat in het doel,” vertelde Annebee trots. „Er komt vast geen bal door.”

Maar daar vergiste ze zich in, want eer er vijf minuten verstreken waren, had één van de tegenpartij een doelpunt gemaakt met een fijne kopbal.

„Daar kon Stan echt niets aan doen,” zei Wim. „Zo'n bal kun je nooit houden.”

Een jongen blies uitgelaten op een toeter.

„Dat is er een van de andere ulo,” zei Annebee. „Moet je horen wat een opscheppers.”

Ineke, die het kijken al vlug moe was, trok aan Liesbets hand. „Boeme pukke.”

„Er zijn nog geen bloemen,” zei Liesbet ongeduldig.

Annebee boog zich naar het kleine ding.

„Straks gaan we spelletjes doen, maar nu moeten we even kijken.”

„Boeme pukke,” hield Ineke vol, en trok Annebee naar de berm van de weg, waar alleen maar wat gras stond.

„Zie je nou wel dat er geen bloemen zijn? Kom nu zoet even bij ons staan.”

Maar Ineke liet zich pardoes in het gras vallen. Ze was al wat moe van het staan en vond dat kijken maar een vervelende boel. Weifelend keek Annebee om naar Liesbet. Zou ze Ineke dan maar haar zin geven? Als ze bleef zitten, kon het geen kwaad.

„Ineke zit daar in het gras,” zei ze nog eens ten overvloede tegen Liesbet. „Zou het geen kwaad kunnen?”

Maar Liesbet hoorde haar niet eens, want ze had alleen oog voor het voetbalspel.

„Ik heb eigenlijk helemaal geen verstand van voetballen,” lachte ze, „maar ik weet alleen dat de bal niet in het doel mag komen, waar Stan in staat. Hij moet in dat andere doel.”

„Maar dat zal lekker niet gebeuren,” zei de jongen met de toeter. „We hebben een kei van een keeper.”

„En in onze club zit Freek van Dalen en die maakt vast wel een doelpunt.”

„Maar ze hebben er al een in te halen,” gnuifde de jongen, en toeterde er lustig op los.

„Ik wou dat ik mee mocht doen,” popelde Wim. Op de schipperschool was hij een van de beste voetballers geweest.

En Wim kreeg de kans om dat te bewijzen, want toen het rust was, kwam Stan naar het hek en vertelde dat Freek van Dalen in de tweede helft niet mee kon spelen. Hij had in het begin al wat last van maagkrampen gehad en dat was tijdens het spel veel erger geworden.

„Hè Stan, vraag of ik in mag vallen.”

„Je gaat niet bij ons op school, jô, maar ik zal het vragen,” beloofde Stan, en liep terug naar het keetje waar de jongens waren. Even later kwam hij terug. „De leraar vindt het goed dat je

meespeelt. Kom mee, misschien passen de spullen van Freek je wel."

Opeens herinnerde Liesbet zich dat ze ook nog de zorg had voor haar kleine zusje.

„Kijk die kleine ondeugd eens," mopperde ze. „Loopt ze helemaal ginds in het gras."

„Ik heb haar hier vlakbij neergezet, maar ze is verder gelopen." Liesbet haalde haar hardhandig terug. „Als je niet bij ons blijft, moet je naar huis, hoor! Hier zet je mutsje op."

Ineke trok een lip, maar Annebee troostte haar en gaf haar een snoepje, dat ze nog in haar zak vond.

„Niet huilen, grote meid zijn en zoet blijven. Houd me maar vast."

Maar toen de wedstrijd weer begon, voelde Annebee niet eens dat het kleine handje zich weer losmaakte uit haar hand. Het spel was begonnen en het was al direct te merken dat Wim werkelijk een kei was. Eer er tien minuten verstreken waren, had hij de gelijkmaker gescoord en vlak daarop knalde hij de bal tegen de paal.

„Een kunst om er een vreemde jongen bij te halen," schimpte de jongen met de toeter.

De jongen toeterde niet meer. In korte tijd scoorde Wim nog een paar doelpunten en tegen het eind van de wedstrijd nog één.

Vijf-één! De klas van Stan was enthousiast. Ze namen Wim op hun schouders en vroegen of hij voortaan niet altijd mee wilde spelen.

„Nee jongens, dat gaat niet," waarschuwde de leraar. „Het was nu een noodgeval, maar het is nu eenmaal regel dat de scholen tegen elkaar spelen."

„Was ook maar bij ons op school gekomen, jô," zei Stan spijtig. „Laten we ons vlug verkleeden. De anderen wachten aan het hek." Maar ze vonden hen niet aan het hek, want Liesbet en Annebee hadden tot hun schrik ontdekt dat Ineke verdwenen was. De

jongens zagen de meisjes in de verte lopen.

„Waar gaan die naar toe?” vroeg Wim. „Ze schijnen haast te hebben.”

De jongens begonnen in de richting van de meisjes te hollen en hadden hen vlug ingehaald. En toen hoorden ze tot hun schrik dat het kleine zusje verdwenen was.

Liesbet huilde tranen met tuiten en Annebee keek bedrukt. Maar de jongens zeiden dat ze allemaal gingen zoeken. Ze kon onmogelijk ver weg zijn. En er was ook geen water in de buurt. „En . . . als . . . ze nu eens met een vreemde man of zo is meegegaan?”

De kinderen zwegen verschrikt. Aan die mogelijkheid hadden ze niet gedacht. Er moest wel iets gebeurd zijn, want het was een lange weg en nu alle kinderen verdwenen waren, zou je Ineke direct hebben moeten ontdekken.

„En het begint al donker te worden,” snikte Liesbet. „Ik durf niet naar huis zonder Ineke.”

„Ze is vast die kant opgelopen,” veronderstelde Annebee. „Straks is ze daar ook heengegaan.”

„Dan lopen wij de andere kant uit,” riep Wim.

„Maar dan raken we elkaar misschien kwijt,” schrok Clazien.

„Gaan jullie dan tot het eind van de weg en wacht daar.”

Met hun drietjes holden de meisjes de weg af.

„Ineke . . . Ineke . . .”

Liesbet stond stil. „O, ik durf niet naar huis.”

„We gaan niet naar huis voor we haar gevonden hebben,” zei Clazien, „maar we moeten het tegen de politie zeggen.”

Ze waren nu bij een groot fabriekscomplex gekomen en zagen een portier in een verlicht hokje zitten.

„Misschien is ze hier wel heen gedwaald.”

„In ieder geval vragen we of die man niets gezien heeft.”

De portier schudde het hoofd.

„Nee,” zei hij, „ik heb geen klein meisje gezien, maar hoe heten jullie? Als ik de moeder van de kleine meid eens opbelde?”

„O nee,” riep Liesbet, „moeder zal zo schrikken. We moeten Ineke eerst vinden.”

En toen kreeg Annebee een idee.

„Mijn moeder heeft gezegd dat we haar altijd mochten opbellen als er iets naars was.”

De portier greep al naar het boek, maar Annebee zei: „Het is 3789. Moeder werkt op kantoor.”

De man draaide het nummer en gaf de telefoon aan Annebee. De telefoniste kon Annebee direct met mevrouw Ordelman verbinden, maar toen ze de stem van haar moeder hoorde, kon ze zich haast niet goed houden. Haar stem beefde: „O moeder, Ineke is . . . Liesbet is . . .”

„Luister nu eens goed, Annebee. Vertel me eens precies waar je bent en wat er met Liesbet aan de hand is.”

Toen Annebee weer met een wat verward verhaal begon, viel moeder haar in de rede.

„Annebee, antwoord me nu alleen op mijn vragen. Waar ben je nu en wie zijn er bij je?”

De rustige stem van haar moeder kalmeerde Annebee al wat.

„Wij zijn bij de fabriek dicht bij het sportpark.”

„Wie zijn wij?”

„Clazien en Liesbet en, nou ja, allemaal. Ineke was er ook en nu is ze weg.”

„Dus je belt in die fabriek op. Wacht daar maar, dan kom ik naar jullie toe. Laat Liesbet zich nu maar kalm houden.”

„Wachten jullie dan maar hier in mijn hokje. 't Begint buiten al aardig donker te worden,” zei de portier.

Liesbet, die wat bedaard was, begon weer te snikken: „Ineke zal kou vatten en . . .”

„Daar is de auto van je moeder zeker al. Ga maar gauw naar haar toe.”

De kinderen holden naar buiten.

„Zo,” zei moeder, „de jongens heb ik aan het eind van de weg al opgepikt. Ze zitten voorin. Gaan jullie met je drietjes maar

achterin."

„Maar we moeten Ineke toch zoeken."

„Nee, het is het beste dat wij nu maar direct naar de politie gaan."

Liesbet schrok. De politie zou vast en zeker om laten roepen dat Ineke weg was en dan zou moeder het horen en oma ook. Mevrouw Ordelman reed weg en stopte voor het politiebureau.

„Wachten jullie maar in de auto. Liesbet, kom jij even mee om te vertellen hoe Ineke gekleed was."

En toen . . . Liesbet dacht dat ze nog nooit zo blij was geweest als op dat ogenblik. Daar zat Ineke boven op het schrijfbureau van de hoofdagent en dronk warme thee uit de thermosfles van een agent. Ze zag er helemaal niet angstig uit. Ze lachte blij, toen ze haar grote zus zag.

Mevrouw Ordelman vertelde wie ze was en liep toen even de deur uit om de andere kinderen het blijde nieuws te vertellen, en toen kwam ze precies op tijd om het standje aan te horen dat Liesbet van de agent kreeg.

De dikke gemoedelijke hoofdagent die Ineke te drinken had gegeven, zei: „Zo, dus jij bent de grote zus van dat kleine meisje. Je wilt me toch niet vertellen dat je goed op haar gelet hebt, hè? Hoe kon je zo'n klein ding aan haar lot overlaten?"

„Ik . . . ik . . . keek naar het voetballen."

„Ja, ja, en toen liet je dat kleintje maar aan haar lot over, hè?"

Aan mevrouw Ordelman vertelde de agent hoe ze Ineke gevonden hadden. Ze liep dicht bij de fabriek, en twee agenten die in een politieauto surveilleerden, hadden haar gevonden en meegenomen. Ze had niet gehuild en al maar gebabbeld, maar de agenten hadden geen wijs kunnen worden uit haar brabbeltaaltje.

„We vonden het maar het beste te wachten tot er een bericht van vermissing kwam," vertelde de agent.

„Mag ik haar nu weer meenemen, agent?" vroeg Liesbet voorzichtig.

De agent fronste het voorhoofd. „Ja, ja, en dan thuiskomen en doen alsof er geen vuiltje aan de lucht was.”

Bij Liesbet begonnen de waterlanders weer te komen. Annebee's moeder kreeg medelijden met het grote zusje en zei: „Ik breng de kinderen thuis en ik beloof u dat ik hun moeder zal vertellen wat er gebeurd is. Ze zouden zo schrikken als ze uw uniform zagen.”

Toen ze in de auto zaten, probeerde Liesbet nog mevrouw Ordelman over te halen niet mee naar binnen te gaan, maar Annebee's moeder liet zich niet vermurwen.

„Je hebt straf verdiend, mijn kind. Wees nu maar blij dat alles zo goed afgelopen is.”

Nu Ineke terecht was, wilde Stan zijn moeder zo vlug mogelijk vertellen hoe fijn Wim gevoetbald had.

„O moeder, u had die kei van een bal moeten zien.”

„Vertel me dat later maar, kerel, ik moet hier erg op het verkeer letten.”

Toen Annebee's moeder bij Liesbets huis kwam, stond mevrouw Van den Oever al aan de deur.

„k Begon al ongerust te worden. Mijn man is al naar uw huis. We dachten dat Liesbet met haar vriendinnetje was meegegaan. Wat vriendelijk van u om de kinderen thuis te brengen. Komt u toch even binnen.”

„Goed, even dan,” zei mevrouw Ordelman, en ze deed wat ze op het politiebureau beloofd had – ze vertelde het hele verhaal van Inekes dwaaltocht.

Mevrouw Van den Oever klemde de kleine Ineke in haar armen en zei tegen Liesbet: „Ga jij maar direct naar boven, ondeugende meid. Is dat je belofte houden?”

Mevrouw Ordelman vertelde dat Liesbet al erg veel straf had gehad. Ze had zoveel angst uitgestaan.

Mevrouw Van den Oever knikte. „Ik zal haar niet te streng straffen, maar een keer vroeg naar bed zal haar geen kwaad doen.”

„Wat bent u stil, moeder,” zei Annebee, toen ze naar huis reden.
„Ineke is nu toch terecht.”

„Ja, Ineke is terecht en Liesbet krijgt straf, maar ik vraag me af of jij ook geen schuld hebt.”

Na een poosje zwijgen, antwoordde Annebee: „’t Voetballen ging ook zo fijn.”

„Ja, en daardoor vergaten jullie maar op Ineke te passen. Hier zijn we bij het schip.”

Tante Clazien stond ook al op de uitkijk. Mevrouw Ordelman wipte even uit de auto om ook hier te vertellen wat er gebeurd was.

„Komt u niet even binnen? Dan kunnen we meteen kennis maken.”

„Hè ja moeder, dan kunt u ook eens zien hoe het schip er uit ziet.”

„Later graag,” zei mevrouw Ordelman, „maar nu ben ik bang dat mijn man al thuis is.”

Ja, Stans vader was thuis.

„’t Is me wat moois om met auto en al te verdwijnen,” mopperde hij quasi-boos. „En je arme man moest nu maar bij een bus-halte wachten.”

Claziens moeder nam haar dochttertje ook nog even onder handen.

„Jullie hadden alle drie schuld, Clazien, jij ook.”

„Ja, maar Annebee had beloofd Inekes handje vast te houden.”

„Nu ja, wees maar blij dat alles zo goed is afgelopen. Je was toch zeker ook wel bang, toen Ineke weg was?”

Clazien knikte. „Ik heb de Here Jezus gebeden haar terug te brengen.”

„Heb je dat ook tegen je vriendinnetje gezegd?”

„Nee moeder, dat is zo gek. Dat kun je toch niet zeggen?”

Moeder zweeg. Ze dacht dat Annebee dat ook wel niet begrepen zou hebben. Ze kenden de Here Jezus immers niet.

7. *Er worden vakantieplannen gemaakt*

Mevrouw Ordelman had woord gehouden. Na verloop van niet al te lange tijd had ze een bezoek gebracht aan de Vrouwe Clazina en de schipper en zijn vrouw hadden samen een tegenbezoek gebracht in de flat. Dat was al laat in de avond geweest en de kinderen hadden al in bed gelegen.

Wanneer Annebee en Stan toen geweten hadden dat er vakantieplannen waren gemaakt, hadden ze geen oog dicht kunnen doen.

't Was zó gegaan. Tante Clazien, die door Annebee's moeder keurig mevrouw Wiltink werd genoemd, had eerst over koetjes en kalfjes gepraat en toen had ze gevraagd: „Hebt u al vakantieplannen gemaakt voor uw kinderen?”

Mevrouw Ordelman had de vraag met een hoofdschudden beantwoord.

„Wij nemen altijd een vakantie van drie weken en gaan dan een week met de kinderen uit. Nu wilden we een maand nemen en naar Italië gaan, maar we vinden de reis per auto te vermoeiend. Als we met de trein gaan, kunnen we Annebee en Stan niet meenemen en ze zouden het zo saai vinden om een hele maand naar een kindertehuis te moeten.”

Tante Clazien gaf een rukje aan de draad van haar breiwerk, dat ze overal mee naar toe nam en zei: „Dat komt eigenlijk prachtig uit met de plannen die wij gemaakt hebben. Misschien hebben onze kinderen u al verteld dat wij ze ook 's zomers alleen moeten laten. Wanneer het schip volgeboekt is, kunnen we ons maar weinig met Clazien en Wim bemoeien. Meestal maken ze één reis mee en gaan dan naar mijn ouders in Duinlo.”

„O, daarom wilden mijn ondeugden zo graag naar Duinlo,” lachte mevrouw Ordelman. „Ze wilden per se dáár in pension.”

„Nu komt het zo uit,” vertelde tante Clazien, „dat we op de eerste reis twee echtparen hebben die pas in Königswinter aan

boord wilden komen. Nu hadden we gedacht dat Annebee en Stan misschien met onze kinderen de reis mee konden maken tot Königswinter en dan met hun viertjes naar Duinlo konden gaan. 't Is alleen maar de vraag of ze de reis alleen kunnen maken."

„Dat zou niet nodig zijn als mijn man ze in Königswinter van de boot haalde en naar Duinlo bracht. 't Is alleen maar de vraag of we een pension in Duinlo kunnen vinden. We hebben al naar 't V.V.V. geschreven."

„En dat is nu juist de verrassing," zei tante Clazien lachend. „Mijn ouders hebben een flink huis in Duinlo. Toen ik er laatst was, heb ik ze al eens gepolst en ze zouden met plezier Annebee en Stan erbij nemen."

Mevrouw Ordelman weifelde. „Kunnen bejaarde mensen nog wel de drukte van vier kinderen hebben?"

„Laten mijn ouders maar niet horen dat u ze bejaard noemt. Ze zijn een paar krasse zestigers."

„Dan nemen wij uw voorstel graag aan. Als de kinderen willen..."

Of de kinderen wilden? De morgen na het bezoek wees Annebee op de vier gebruikte kopjes en zei: „U hebt visite gehad."

„Je mag driemaal raden wie er geweest zijn," plaagde mevrouw Ordelman.

„Tante Clazien," riep Annebee, „en ze hebben gevraagd of we in Duinlo mochten logeren."

„Zo, zo, dus jullie wisten al van het plannetje af."

Maar het bleek dat de kinderen nog helemaal niets van het vaarplan gehoord hadden. Ze waren er nu zo opgewonden over, dat ze gewoonweg vergaten hun bedden af te halen.

„We kunnen best nog even naar het schip, voor we naar school gaan," vond Annebee. „O moeder, wat heerlijk!"

„Maar nu kunnen we dit jaar niet samen uitgaan," zei mevrouw Ordelman.

Annebee's gezicht betrok. „Daar heb ik nog helemaal niet aan

gedacht. Dat is voor u en vader toch ook wel naar.”

„Ja kinderen, dat is het ook, maar vader is een beetje overwerkt. Als alles goed gaat, gaan we het volgend jaar een hele maand met ons viertjes vakantie houden.”

„En dan nemen wij Clazien en Wim ook weer mee,” riep Stan.

„Nu praat je wel heel erg in 't voren,” zei moeder. „Verheug je nu eerst maar op deze vakantie.”

Ja, dat deden ze dan ook. Nog diezelfde middag gingen ze naar het schip en babbelden met hun vieren honderd-uit. Ze moesten de hutten zien, waar ze zouden slapen en spraken af wat voor spelletjes ze zouden gaan doen.

„'t Duurt nog een hele maand voor het zover is,” zuchtte Stan. Er wachtte de meisjes nog een verrassing. Toen Liesbet hoorde dat haar schoolvriendinnetje en Clazien naar Duinlo zouden

gaan, vroeg ze haar ouders of er geen mogelijkheid was dat zij ook naar zee konden gaan.

Liesbets vader fronste het voorhoofd en zei dat zo'n vakantie aan zee wel wat kostbaar was, maar moeder vond dat de kinderen best wat zeelucht zouden kunnen gebruiken. Vooral kleine Ineke zag wat witjes na de lange winter.

„Als je maar niet denkt dat ik een villa aan de Boulevard kan huren, hoor!” waarschuwde vader nog.

Nee, een villa aan de Boulevard kreeg hij niet en ook geen burgerwoning. Alles was al besproken. Het enige wat nog te huur was, was een klein vissershuisje in een smal straatje met bedsteden voor de kinderen. Maar het lag wel dicht bij het strand. „Bedsteden,” juichte Liesbet. „Juist leuk. Daar lees je over in oude verhalen.”

„Laten we het maar huren,” vond moeder. „De huur is ook niet zo hoog.”

„Ik heb jullie gewaarschuwd, hoor,” waarschuwde vader. „'t Is erg simpel allemaal.”

En zo was dan de hele vakantie in kannen en kruiken. Iedere dag werd er op de kalenders een dag afgestreept.

8. *De vakantie begint - Een lastige dame*

Annebee droomde dat moeder op de machine naaide: rikketik . . . rikketik ging het. Ho, daar werd ze door elkaar geschud. Nou, maar dat deed die machine toch niet. Wat was dat raar. Ze knipperde met haar ogen en toen wist ze opeens waar ze was en wat het geluid betekende.

„Clazien, we varen, we varen,” riep ze, en ging rechtop in bed staan.

Clazien kende de geluiden wel en bleef doorsoezen, maar de ondeugd Annebee kietelde haar onder de voeten.

Nu was Clazien ook in een ommezien wakker. Samen stonden ze voor het ronde raampje en zagen hoe het schip keerde en en vooruitstoomde.

Stan en Annebee hadden die nacht al op het schip geslapen. De schipper zou dan net zo vroeg kunnen vertrekken als hij wilde.

„’t Is zeven uur,” zei Clazien. „Zou moeder al thee gezet hebben?”

„Ja hoor, moeder heeft thee,” zei tante Clazien, die juist de hut binnenkwam en de vraag gehoord had. „Hier is thee en hier zijn de beschuitjes. Morgenochtend is die verwennerij afgelopen, want in Arnhem komen de gasten aan boord en dan hebben we onze handen vol.”

„Dan mogen wij ook wel eens helpen,” zei Clazien. „Met tafel dekken bijvoorbeeld. Maar vandaag zijn we vrij.”

De meisjes kleedden zich aan en vonden Stan en Wim ook al aan dek. Die hielpen Wout, de knecht, de stoelen op het zonnedek te zetten. Wout was de vorige avond aan boord gekomen. Hij had al heel wat reizen meegemaakt en kon de schipper ook vervangen aan het stuurrad.

De vorige avond waren Annebee en Constant al vroeg aan boord gekomen en Wout had op verzoek van Clazien een voorstelling moeten geven. Hij kon heel goed dieregeluiden nabootsen en de kinderen hadden geschaterd om zijn succesnummer: het knorren van een varkentje.

„Goeiemorgen Wout, laat het biggetje nog eens tekeer gaan,” riep Annebee.

Maar Wout schudde lachend het hoofd. „Vandaag is de hele menagerie opgeborgen, hoor!”

De meisjes mochten in de eetzaal behulpzaam zijn.

„O, wat is het hier gezellig geworden,” riep Annebee.

Op iedere tafel lag een imitatie-persje en Annebee mocht overal vaasjes met bloemen zetten. Tante Clazien liep nu rond in een witte mouwschort.

„Dat is mijn uniform voor 's morgens,” zei ze, „want ik moet de meisjes in de keuken wat helpen.”

„De meisjes?” vroeg Annebee verwonderd.

„Die komen straks in Rotterdam aan boord. Ze zijn dan vroeg genoeg om de eerste maaltijd voor de gasten klaar te hebben. De hutten zijn al klaar.”

„Maar de bedden zijn nog niet opgemaakt,” zei Annebee.

„De gasten brengen zelf hun lakens en slopen mee,” vertelde tante Clazien. „Ze maken zelf hun bedden op. De meisjes zorgen dan voor het schoonhouden van de hutten.”

In Rotterdam was heel wat te zien. Hier werd ook nog proviand aan boord gebracht: broden en aardappelen en hele bakken groente.

De dienstmeisjes stonden al te wachten op de kade. Clara en Joke, tweelingzusjes van achttien, en Truus, die heel wat ouder was en de meeste tijd in de keuken hielp.

„Hebben we prettige gasten, mevrouw?”

Tante Clazien wees op het viertal, dat nieuwsgierig bij de loopplank stond.

„In ieder geval één aardig koppeltje voor het eerste gedeelte van de reis,” zei tante Clazien.

Wout, die druk heen en weer liep, wuifde tegen de meisjes en liet zijn varkentje knorren.

„En we hebben ook een biggetje aan boord,” riep Wim.

„Ja, ja, dat biggetje kennen we.”

Clazien wilde wel een uur met de meisjes babbelen. Ze kende ze van vroegere reizen, maar haar moeder vond dat ze pas bij de koffie een praatje konden maken.

Die koffie werd in de eetzaal gedronken. Het was de gewoonte dat het schippersgezin en de meisjes samen aan één tafel aten

en de koffie werd hier ook opgediend.

„’t Is het laatste rustige zitje, mevrouw. Straks in Arnhem is het weer tien dagen hollen en draven.”

„Veel handen maken licht werk,” troostte tante Clazien, „en we hebben er een paar handige juffertjes bij.”

Toen het schip in Arnhem aankwam, stonden er al gasten op de kade.

„Die zijn rijkelijk vroeg,” zei de schipper, „maar de koffie is klaar en het ruikt al heerlijk in de keuken.”

Vanuit de stuurhut keken Annebee en Clazien naar de gasten die aankwamen.

„Er zijn dit keer helemaal geen kinderen die meegaan. O, kijk eens, een dame in een rolstoel. Zou vader daar wel op gerekend hebben?”

’t Gaf wel enige moeite om de invalide passagier aan boord te krijgen, maar haar man hielp mee en de loopplank was breed genoeg.

Het werd nu een hele drukte aan boord.

„Er kan nu geen kip meer bij, hè?” zei Annebee. „’t Schip is eivol.”

„’t Is ook al één uur en dan moeten alle passagiers binnen zijn.”

„We eten de eerste dag om halftwee. Willen we onze handen nog even gaan wassen?”

In de gangen van het schip was het nu een heel gedrang.

Wout en de beide meisjes hielpen de passagiers de koffers naar beneden dragen. In de eetzaal controleerde tante Clazien de passagierslijst.

„Er ontbreekt nog één dame,” zei ze. „Mevrouw Korporaal.”

„We varen nog niet weg,” suste de schipper.

„Maar het gebeurt toch nooit, dat de passagiers zoveel te laat zijn.”

Toen de gasten al aan het dessert zaten, begon ook de schipper zich ongerust te maken.

„We hebben het telefoonnummer van die dame. Ze woont in

Ede. Het lijkt mij het beste dat ik haar ga opbellen.”

Juist toen de schipper de loopplank opliep, kwam de laatste toeriste aanwandelen. De schipper begroette haar en bracht haar naar tante Clazien, die bij de ingang van de eetzaal wachtte.

„Welkom, mevrouw, had u wat oponthoud?”

„Oponthoud? Ik wilde nog wat winkelen,” zei de oude dame een beetje kortaf.

„Maar wij verwachtten u uiterlijk één uur.”

„Zo'n vaart zal het wel niet lopen,” snibde mevrouw Korporaal.

„Maar we tafelden om halftwee. De pudding is al opgediend.”

„Dan eet ik nu maar eens om twee uur,” vond de dame, brutaal rondkijkend. „Mijn koffers en mijn hoedendoos staan in het Vliegende Hert hier tegenover. Die moeten nog gehaald worden.”

„We houden hier van orde en regelmaat, mevrouw, en het is niet de gewoonte dat de bagage zo ver gehaald moet worden. Maar voor deze keer zullen we een uitzondering maken.”

De schipper gaf Wout een wenk om de bagage te halen. Wim en Constant, die juist waren opgestaan, draafden mee.

„Wat een engerd, hè Wout,” zei Wim.

„Tante Clazien is een engel, maar ze krijgt dat Korporaaltje best klein,” grinnikte Wout.

Mevrouw Korporaal stelde het geduld van haar gastvrouw al direct op de proef. Ze vond haar hut te klein en zei dat ze haar zeker een plaats naast de keuken hadden gegeven, omdat ze de laatste was.

„De hutten worden al voor de aanvang van de reis verdeeld, mevrouw. Ruilen is niet meer mogelijk.”

In de eetzaal wees tante Clazien haar een plaats aan bij twee andere dames, maar ze wilde een tafeltje voor zich alleen hebben.

„Omdat u te laat bent, kan dat dit keer. Maar u moet u schikken

naar de regels van het schip.”

„Op de Willem Ruys was ik het anders gewend.”

Ja, toen kon tante Clazien het niet helpen dat ze in een harte-lijke lach schoot. De Vrouwe Clazina te willen vergelijken met een oceaanstomer!

Voor de rest van de dag merkten ze niet veel van de lastige dame. Ze hield schijnbaar een middagslaapje.

De kinderen zaten op het dek en maakten een babbeltje met de passagiers, die hen aanspraken. 't Was prachtig weer en de gasten waren in een beste stemming. Ze zaten op het zonnedek en maakten kennis met elkaar.

Voor Annebee en Stan was er zoveel nieuws te beleven. Eerst de komst van de Hollandse douane en dan de passencontrole aan de Duitse grens.

„Nu zijn we in Duitsland,” zei Annebee, „maar het is nog alle- maal eender als in Holland.”

Wim schoot in de lach. „Dacht jij dat er hier groene koeien en schapen met zes poten rondliepen?”

Na het theedrinken maakten Annebee en Clazien een praatje met mevrouw Loman, de invalide dame. Ze riep de meisjes en vroeg hun, of ze even voor haar wilden poseren. Ze had een schetsboek op haar schoot en vertelde dat ze een kinderboek moest illustreren en juist zulke types nodig had als Annebee en Clazien.

„O, wat enig, mevrouw,” riep Annebee. „Komt alles erop? Mijn stippeljurk en mijn vlechten ook?”

De tekenares lachte. „'t Is geen foto, kindje. Maar je zult je er best uit herkennen. Jullie moeten me je adres maar geven, dan zal ik je een exemplaar van het boek toesturen.”

Opgetogen liepen ze naar tante Clazien om haar het leuke nieuws te vertellen, maar de schippersvrouw had niet veel tijd om zich met de kinderen te bemoeien. Ze was bezig een slaatje te maken, dat voor de avondboterham opgediend zou worden.

„Heerlijk, zo'n slaatje. Net als op de Willem Ruys,” spotte Clazien. Annebee proestte het uit, maar tante Clazien schudde het hoofd. „Denk erom, meisjes, dat jullie geen ondeugende streken uithalen tegenover de gasten.”

„Die Korporaal is geen gast, ze is een vervelend mens,” pruttelde Clazien.

Diezelfde avond aan tafel bleek weer eens hoe naar mevrouw Korporaal zich kon gedragen. Ze proefde even van het slaatje en riep één van de meisjes om een aanmerking te maken.

„Wat is dat?” vroeg ze, op de schelp wijzend, waarin het voorgerecht opgediend was.

„Een huzarenslaatje,” zei Joke kleurend.

„Een huzarenslaatje . . .,” schamperde de lastige passagier. „Ik proef geen vlees en er zit te veel mayonaise op. Ik mag geen vet gebruiken.”

„'t Is hier geen ziekenzaal,” zei Joke, die boos werd.

Tante Clazien, die alles woord voor woord gehoord had, ging naar de tafel waaraan de rustverstoorster zat en zei: „Mevrouw, wanneer u op dieet moet leven, zullen we zoveel rekening houden met uw wensen als mogelijk is, maar ik verzoek u beleefd geen onredelijke op- en aanmerkingen te maken.” Ze keek evenom zich heen en vroeg: „Of zijn er nog meer klachten?”

„'t Slaatje is verrukkelijk, mevrouw.”

„'t Eten is heerlijk.”

Toen riep één van de gasten, een stevige Rotterdammer, dreigend dat ze mevrouw Korporaal maar zo spoedig mogelijk aan land moesten zetten.

„Ja, of overboord, dan kan ze naar de Willem Ruys zwemmen,” troefde zijn broer, die naast hem zat.

Het nare incident kon de stemming aan boord gelukkig niet verstoren.

Na het eten werd er gemeerd bij een kleine plaats, een paar uur varen van Keulen en het aanleggen van de boot gaf zoveel vertier, dat mevrouw Korporaal al spoedig vergeten was.

De meeste passagiers gingen de wal op om nog een wandeling te maken. Annebee had wat ansichtkaarten geschreven.

„Gaan jullie mee zoeken naar een brievenbus?” vroeg ze aan de andere kinderen.

„Niet te ver weg dwalen,” riep tante Clazien, die voor op het dek zat.

Op de loopplank bleef Stan staan en riep: „O zeg, kijk eens, daar duikt Wout het water in. Daar heb ik ook wel zin in.”

Wout, die uit het water opdook, legde precies even te laat zijn vinger tegen de lippen. De schipper had hem echter al ontdekt en riep: „Wout, kom eruit, je weet dat het verboden is hier te zwemmen. Het zou niet de eerste keer zijn dat je een bekeuring kreeg. Als je wilt zwemmen, is er wel een zwembad te vinden.” „Morgen in Keulen wel,” riep Joke. „We liggen daar de hele middag.”

„En dan hebben jullie ook niet zulke volle magen,” zei tante Clazien.

Met z'n vieren wandelden de kinderen naar het dorp.

„Jammer dat onze reis maar zo kort duurt, hè,” zei Stan. „Ik vind het zo enig aan boord.”

„In Duinlo is het ook fijn,” zei Wim. „Heerlijk hè, zo'n lange vakantie.”

Blackie, die tijdens de reizen meestal aan het stuurrad stond, was meegelopen met de kinderen. Blij dat hij vrijheid genoot, holde hij blaffend voor hen uit.

„Waarom mag hij niet vrij over het dek lopen?” vroeg Annebee. „Omdat er altijd gasten zijn die bang zijn voor een hond of zo. Er mogen geen dieren meegebracht worden aan boord en er mag geen muziek gemaakt worden.”

„Waarom is dat nou?” vroeg Stan.

„Vroeger hadden we wel een radio in de eetzaal, maar dan wilde de ene gast jazz horen en de andere niet en toen heeft vader gezegd, dat er geen muziek gemaakt mocht worden.”

Clazien haalde haar blokfluit te voorschijn. „Daarom heb ik mijn fluit maar meegenomen.”

„O enig,” riep Annebee. „Speel eens wat.”

„Ja, iets waar je op kunt marcheren, want het dorp is veel verder weg dan het eerst leek.”

„Je kunt op de meeste wijsjes wel lopen,” vond Clazien. „Luis-ter maar.”

Zij zette in: „Heb je wel gehoord van de zilveren vloot . . .” En de anderen zongen en liepen mee in de maat.

Omdat er telkens een auto passeerde, gingen ze achter elkaar lopen.

Daar kwam mijnheer Loman hen tegen. Hij duwde de invaliden-wagen van zijn vrouw en riep: „Ha, daar hebben we de ratten-vangster van Hamelen. Dwaal maar niet te ver van het schip.”

„We zoeken het postkantoor.”

„Daar komen wij juist vandaan. De tweede straat linksaf.”

„Je ziet het gebouw vanzelf,” hielp mijnheer Loman zijn vrouw. „Aardige kinderen,” zei hij, toen ze verdwenen waren. „Laten we langzaam rijden, dan halen ze ons straks weer in.”

„Alsof ze het leuk zouden vinden om achter een ziekenwagen te lopen,” vond mevrouw Loman. Haar stem beefde. Het was tien jaar geleden dat een ziekte haar benen verlamd had, maar hoe moedig ze ook was, in vakanties als deze voelde ze haar gebrek wel heel erg.

Ondertussen bewezen de vier kinderen wel dat mevrouw Loman ongelijk had. Toen ze weer op weg waren naar het schip en de invalidenwagen ontdekten, begonnen ze te hollen tot ze die ingehaald hadden.

Annebee, nog hijgend, vroeg: „Hè toe, mijnheer Loman, Clazien en ik willen zo graag de wagen duwen.”

„Vooruit dan maar, maar het is geen kinderwagen, hoor. Rijdt voorzichtig. Ik blijf naast jullie lopen, met het oog op de auto's.” Hij zag al heel gauw dat de meisjes handig genoeg waren om met de wagen te manoeuvreren. Hij keek zijn vrouw aan en ze knikte hem toe en lachte alsof ze wilde zeggen: Mijn verdrietige bui is alweer over, hoor!

Toen ze het schip naderden, was het al schemerig. De meeste gasten zaten nog op het zonnedek en genoten van de heerlijke zomeravond. In een hoek zaten vier jonge verpleegsters die met elkaar op reis waren en met elkaar vaderlandse liedjes zongen. Wout en de schipper schoten toe om de wagen over de loopplank te helpen.

„Ik Zou ook nog wel even naar boven willen,” zei mevrouw Loman. „'t Is nu warm in de eetzaal.”

„Houd me dan maar vast,” zei haar man, en droeg haar in zijn sterke armen naar boven. De kinderen liepen mee en als vanzelf begonnen ze met de verpleegstertjes mee te neuriën.

Waar de blanke top der duinen. — Ferme jongens, stoere knapen . . . Langzaam-aan begonnen alle passagiers uit volle borst mee te zingen. Aan de kant bleven wat Duitsers staan om te

luisteren.

„Weet je wat leuk zou zijn?” zei mevrouw Loman. „Als Clazien ons kon begeleiden op de blokfluit.”

„Mag het, vader?”

De schipper en zijn vrouw, die zich bij het gezelschap gevoegd hadden, knikten. Ze vonden het leuk dat hun gasten zich zo amuseerden op de eerste avond. Joke en de andere meisjes liepen af en aan om de limonade boven te brengen, die de gasten bestelden.

Toen het helemaal donker was, zei de schippersvrouw: „Ik ben bang dat we niet lang boven kunnen blijven. De mugjes beginnen zo te dansen.”

„Dat betekent mooi weer,” zei Annebee.

„Maar het betekent ook muggebeten,” lachte de schipper.

Mijnheer Loman stond op.

„Als u het goed vindt, wilde ik u voorstellen dat mijn vrouw nu nog een lied alleen zong. 't Is een lied dat de Duitsers ook kennen: Een vaste burcht is onze God. Ik weet niet of Clazien het kan spelen?”

Clazien knikte en zette in. Mevrouw Loman had een prachtige stem. Ze zong drie coupletten van het bekende Hervormingslied, en dat de Duitsers het kenden, bewees het zachte applaus op de wal.

Annebee klapte ook in de handen en zei: „U kunt alles. Tekenen en heel mooi zingen.”

„Ja lieverd, alleen niet lopen.”

Er was geen bitterheid in haar stem. Ze was zelf ook erg blij dat God haar nog zoveel goede dingen gelaten had.

Achter elkaar klommen de reizigers van het koele dek naar de eetzaal, waar het nu wel heel erg warm was.

„Ik heb twee muggebulten,” riep Wim.

„Het lijkt wel of je daar trots op bent,” lachte Constant.

En toen zorgde mevrouw Korporaal weer voor een onaangename verrassing. Terwijl de andere passagiers genoten van de zomer-

avond, was zij alleen in de warme zaal gebleven. Ze wachtte tot alle gasten binnen waren, klapte nijdig haar boek dicht en zei met haar venijnige snauwerige stem: „Ik dacht dat hier aan boord geen muziek gemaakt mocht worden.”

„As-ie-me-nou,” grinnikte de Rotterdammer.

De schipper zei echter waardig: „Dat verbod van muziek maken hebben we ingesteld, omdat we het snerpende gekrijs van transistors niet aan boord wilden hebben, maar ik dacht dat de muziek van deze avond door alle gasten gewild was.”

„Door mij niet,” zei het vinnige mensje.

Ze nam haar boek op en schreed de zaal uit.

De Rotterdammer knielde met een hoofse buiging bij de deur en zei: „Welterusten majesteit!”

Maar toen het nare mens verdwenen was, kwamen de verontwaardigde op- en aanmerkingen los.

„Ze bederft onze hele mooie reis.”

„Ze moest van boord gezet worden.”

„Weest u er maar gerust op dat we onze maatregelen wel zullen nemen,” zei de schipper. „We zullen heus niet toelaten dat de reis bedorven wordt door deze onredelijke dame.”

9. *Boontje komt om zijn loontje*

Annebee lag op haar knieën in bed en keek door de patrijspoort. Morgen is die heerlijke vaart voor ons afgelopen, dacht ze, en worden we door vader gehaald.

De machine stampte al en het schip draaide van de kade af. In de middag zouden ze naar Königswinter gaan. Daar mochten

ze naar de top van de Drachenfels klimmen en de avond zou ook nog wel fijn zijn, maar de volgende morgen was de vakantie aan boord afgelopen.

In Keulen hadden ze de vorige dag veel heerlijkts beleefd. Ze hadden de prachtige Dom bezocht en met twee van de meisjes waren ze naar het zwembad geweest.

„Haaaail”

„Allemensen, wat een geeuw,” zei Annebee. „Ben je wakker, Clazien? Ik begrijp niet dat je niet wakker wordt door het stampen van de machine.”

„Ik ben een schippersdochter,” lachte Clazientje.

„Een schippersdochter die nooit vaart.”

„Nu niet meer, maar vroeger wel. Dan voeren we 's zomers en 's winters mee de Rijn op en af.”

„En alle dagen feest.”

„Dat dacht je maar! 't Was dan heel anders dan nu met die pleziervaarten, hoor!”

Al 'pratend hadden de meisjes zich aangekleed en nog voor de gong voor het ontbijt luidde, zaten ze al hun beschuiten te knabbelen.

Mevrouw Loman was er ook al. De meisjes gingen haar als iedere morgen begroeten. En toen kwam als laatste mevrouw Korporaal binnen. Ze had beschreide ogen en keek strak voor zich uit. „Och arme,” zei mevrouw Loman meewarig. „Als ze verdriet heeft, moeten we haar proberen te troosten.”

„Ja, kom er maar eens achter wat haar scheelt,” zuchtte Annebee. Niemand vroeg echter wat mevrouw Korporaal scheelde. Iedereen was bang afgesnauwd te worden. Na het ontbijt verdween „de kleine korporaal”, zoals de gasten haar stilletjes noemden, uit de zaal.

Mevrouw Loman wendde zich tot tante Clazien: „Mevrouw Wil-tink, scheelt mevrouw Korporaal iets? Ik heb een hele tas met geneesmiddelen bij me, van brandzalf tot aspirine toe.”

De schippersvrouw boog zich naar mevrouw Loman en zei:

„Nee hoor, mevrouw Korporaal is zo gezond als een vis. We behoeven er ook geen geheim van te maken wat haar scheelt. Mijn man heeft gezegd dat ze vandaag van boord vertrekken moet.”

„Och, de arme,” zei mevrouw Loman, die met iedereen meelij had.

Mevrouw Wiltink schudde het hoofd. „We hebben haar herhaalde malen gewaarschuwd, maar ze bleef aanmerkingen maken, op haar scherpe stekelige manier. Gisteravond kwam ze zeggen dat ze een andere hut wilde hebben en toen heeft mijn man gezegd dat ze vandaag moest vertrekken. Ze begon toen over schadevergoeding en mijn man heeft gezegd dat ze het hele bedrag dat ze betaald had, terug kon krijgen.”

„Maar krijgt u dan geen last met de maatschappij waarvoor u vaart?”

De schipper die naderbijgekomen was, zei: „Ik heb in Keulen getelefoneerd met de heren in Rotterdam en ze waren het volkomen met me eens dat we beter wat schade kunnen lijden dan veertien dagen lang ongenoegen hebben.”

Maar ze waren er nog niet met de lastpost. Na de lunch verscheen ze gepakt en gezakt aan dek en daar wachtte ze op het ogenblik dat het schip zou meren aan de kade van Königswinter.

„Wilde u zo hals-over-kop vertrekken, mevrouw?” vroeg tante Clazien. „U heeft de tijd tot morgenochtend.”

„Ik ga nu,” zei de boze dame. „Ik zal mijn bagage wel laten halen.”

„Zoals u wilt,” zei de schippersvrouw, en knipoogde tegen haar man.

Het voorschip lag nu vast, het roer werd ook vastgezet en terwijl de schipper bezig was het achterschip af te meren, begon Wout alvast de loopplank uit te leggen.

Clazien en Annebee stonden erbij te kijken, maar Wim en Constant waren beneden. Wim zwiepte met de bootshaak en deed

op zijn manier een duit in het zakje om het schip naar de kant te enteren.

En toen gebeurde er iets vreselijks. Mevrouw Korporaal, die niet wilde wachten tot de loopplank op stevigheid beproefd was, stapte deze meteen op. Het schip deinde nog even terug, de oude dame verloor haar evenwicht en viel in het water.

Aan boord ontstond een paniek. De passagiers schreeuwden om hulp of keken met ogen, wijd van angst, naar de drenkelinge. Wout was de enige die zijn tegenwoordigheid van geest niet verloor. Hij gooide zijn jasje uit, schopte zijn schoenen van zich af en sprong pardoos in het water.

Mevrouw Korporaal was inmiddels al onder water verdwenen. Ze kwam weer boven en dreef naar het schip toe.

„Ze komt onder het schip terecht,” gilde een dame.

Doch voor dit kon gebeuren, had Wout haar al beetgepakt en de schipper en nog een paar passagiers konden haar zonder veel moeite aan boord hijsen. De arme vrouw zag er vreselijk uit. Ze was haar hoed kwijtgeraakt, de pruik die ze droeg, was afgezakt en door de plukjes grijs haar schemerde haar kale schedel. Maar hoe potsierlijk ze er ook uit zag, er was nu niemand meer die geen meelij had met het arme verformfaaide schepsel, dat steunend op het dek lag.

„Breng haar naar onze kajuit,” zei tante Clazien.

De schipper en de Rotterdammer droegen de drenkelinge naar de hut van de schippersvrouw. Doch voor ze daar was, gilde ze: „O, mijn tas, mijn geld en mijn sieraden zitten erin.”

„U bent gered en dat is het voornaamste,” suste de schipper.

„We zullen zien of we hem nog kunnen vinden in het water.”

Maar niemand behoefde meer een poging daartoe te doen, want de tas was al lang in veiligheid. Wat was er gebeurd? Wim, die door het geschreeuw van de passagiers zo geschrokken was, dat hij de bootshaak bijna uit de hand had laten vallen, had gezien hoe Wout mevrouw Korporaal uit het water had gehaald.

„Kom mee, jô, dan gaan we kijken,” had Stan geroepen.

Maar Wim had de tas zien drijven.

„De tas, de tas,” riep hij, en zwiepte de bootshaak in het water. Eénmaal, tweemaal. Zou de tas toch nog wegglijpen?

„Pas op, geef er geen klap op,” gilde Stan.

En toen opeens – Wim zei later dat het louter geluk was – wipte de haak onder het hengsel van de tas en kon hij het ding naar boven halen.

Hij stond ermee in de handen, toen Wout de trap afstormde.

„Er moet nog een tas of een koffertje in het water liggen.”

„Een koffertje hebben we niet gezien, maar hier is de tas,” zei Wim triomfantelijk.

„Ga haar maar gauw geruststellen,” zei Wout. „Ze is bij je moeder.”

Moeder nam de tas aan en bracht hem naar de kajuit, waar mevrouw Korporaal nu in een nachtopon van de schippersvrouw met twee kruiken in bed lag.

Toen de gasten thee dronken, kwam tante Clazien binnen. Tegen de gasten, die nog over niets anders praatten dan over het ongeluk, zei ze: „Mevrouw Korporaal slaapt. Ik wilde dat ze voor onderzoek naar het ziekenhuis ging, maar dat wilde ze niet. Ze voelt zich alleen nog wat overstuurd van de schrik, maar dat zal wel overgaan als ze wat geslapen heeft. Een koffertje heeft Wout ook nog opgehaald.”

Tante Clazien vond het niet nodig erbij te vertellen dat een van de meisjes op weg was gegaan naar een kapper om de pruik te drogen en op te maken.

„Ze is nu zeker onder een hoedje te vangen, hè?” vroeg de Rotterdammer.

Tante Clazien glimlachte. „Ze is van een bars dametje plotseling een alleraardigst vrouwtje geworden. Ze is zo dankbaar dat ze er het leven heeft afgebracht.”

„En ze wil nu zeker wel weer zoet meevaren,” schamperde de Rotterdammer.

„Nee, ze hoopt morgen toch terug te reizen.”

„En Wout? Is ze die jongen wel dankbaar?”

„Ook dat is in orde,” knikte tante Clazien.

„Zo'n kopje onder kan heel wat goed doen,” lachte de spreker, en toen riep hij: „Wie gaat er vanavond mee naar de Drachenfels?”

Enkele anderen, onder wie het echtpaar Loman, zeiden dat ze liever aan boord wilden blijven. Maar overigens waren ze allemaal van de partij. De meesten gingen met het baantje, maar Annebee en de anderen wilden liever gaan wandelen.

Toen mevrouw Korporaal hoorde dat Wim haar tas uit het water gehaald had, gaf ze zijn moeder vijftig gulden.

Wout had hetzelfde bedrag gekregen, wat de schipper de grappige opmerking ontlokte dat zij zichzelf evenveel waard vond als haar tas. Maar tante Clazien zei dat de flinke jongen wel honderd gulden had kunnen krijgen, maar dat hij echt niet meer had willen aanpakken.

„Jouw briefje gaat in je spaarpot,” zei tante Clazien, maar Wim had gebedeld of hij er dan één keer zijn zusje en zijn vriendjes van mocht trakteren op de Drachenfels.

„Vooruit maar, moeder, ’t is vakantie,” hielp de schipper, en zo had Wim een heel royaal gevoel, toen hij zich klaarmaakte om de Drachenfels te gaan beklimmen.

10. Hoe Wim de anderen trakteerde

„Annebee, je hakken zijn te hoog om te klimmen,” zei Wim. Annebee lichtte haar voet op als een paard dat beslagen moet worden en keek naar haar halfhoge hakken.

„Deze schoenen zitten me het gemakkelijkst als ik lang moet lopen,” zei ze.

Maar Clazien liet haar sandalen zien en vond dat je met klimmen schoenen zonder hakken aan moest doen.

„k Ga toch niet meer terug,” zei Annebee eigenwijs, „en ik houd me wel aan jou vast.”

In de beste stemming begonnen de kinderen aan de klimpartij. Telkens kwamen ze Duitse jongens en meisjes tegen die, de berg afdalend, hun wandelliederen zongen. Clazien, die haar blokfluit weer had meegenomen, begon aan het: Heb je al gehoord . . . , maar Wim schudde het hoofd.

„Dat zingen bewaren we wel voor de terugtocht. Ik heb al mijn adem nodig om te kunnen klimmen.”

„’t Is maar ruim driehonderd meter,” zei Stan, „en de weg loopt zigzag.”

Annebee ging even op een paaltje zitten om uit te rusten. Een paar jongelui die afdaalden en hen Hollands hoorden praten, riepen: „Jullie zijn er zo. ’t Is nog maar een klein eindje.”

„Wie er het eerst is,” riep Stan, die het geteut begon te vervelen.

„Ja, maar dan jij en Stan apart en daarna Clazien en ik,” riep Annebee. „We kunnen toch zeker niet tegen jullie op.”

De meisjes startten een paar minuten na de jongens. Annebee won het, maar toen ze bijna boven was, struikelde ze en ontdekte dat er een stuk van haar hak was afgebroken. Hinkend legde ze de laatste paar meters af en liet de anderen de verongelukte hak zien.

„Naar de schoenmaker,” spotte Wim. „Stan, zoek jij er eens een.”

„Hoe komen we nu naar beneden?” vroeg Annebee ongerust.

„Had ik maar naar jou geluisterd, Clazien.”

„Wie niet horen wil, moet maar voelen. Je zult nu barrevoets moeten gaan,” spotte Stan.

„In ieder geval gaan we eerst hier een reusachtig ijsje nemen, ik trakteer.”

„Ik neem een plombière,” zei Clazien.

De anderen wilden wat bescheidener doen, maar Wim bestelde voor allemaal zo’n heerlijk groot glas ijs met vruchten en slagroom. De Hollandse kelner die in het restaurant op de Drachenfels werkte, wees op het eiland dat in de Rijn lag.

„Jullie moeten wachten tot de lichten daar gaan branden. Dat is Nonnenwerth.”

„Nonnenwerth? Daar is een klooster, hè, waar een ridder inging, toen zijn bruid verongelukte,” zei Wim.

„Ach jô, het is net andersom,” riep Stan.

„Hoe was het dan?” vroeg Clazien, belust op een mooi verhaal.

Stan haalde de schouders op. „Er zijn zoveel bergen in de buurt en op iedere berg staat wel een ruïne van een oud slot en ieder slot heeft weer een legende.”

Wim luchtte zijn aardrijkskundige kennis. „De Drachenfels hoort bij het Zevengebergte. Andere bergen heten Petersburg, Ölberg, de ... eh ...”

„Ja, en de Vrouwe Clazina, waar Annebee nog met haar halve hak naar toe moet.”

„Laten we de ober om raad vragen.”

Toen Wim afrekende, vertelde hij wat er aan de hand was.

„Jullie willen nu zeker met de baan naar beneden, maar het treintje is juist vertrokken.”

En toen bracht een aapjeskoetsier uitkomst. Hij was met vier toeristen naar boven gekomen en zou wel een uur moeten wachten, eer ze de tocht naar beneden maakten. De man krabde zich eens achter het oor.

„Dat kost jullie twintig mark,” zei hij, „en ik moet beneden mijn paarden wisselen.”

„Ik heb nog achttien gulden over van de vijftwintig,” zei Wim. „Hoeveel mark is dat?”

„Ik leg de rest erbij,” zei Stan. „’t Is mijn zus die ons die poets gebakken heeft.”

Zo reden ze prinsheerlijk met hun viertjes in een open vigilante naar beneden. De vijftwintig gulden van Wim waren verdwenen.

Tante Clazien keek wel wat zuinig. Ze had niet graag dat de kinderen zo roekeloos omgingen met geld, maar de schipper zei dat ze in dit geval toch moeilijk anders hadden kunnen handelen.

Zo hadden ze op kosten van mevrouw Korporaal een heerlijke middag gehad.

11. Een onverwachte passagier en een onverwachte logeerpartij

„Daar is de auto van vader. Ik hoor de claxon.”

Stan had goed gehoord. De auto van mijnheer Ordelman stond al op de kade. Natuurlijk moest vader aan boord komen. Wat

had het viertal veel te vertellen!

Tante Clazien duwde de kinderen lachend weg.

„U hebt een heel eind gereden, mijnheer Ordelman. Het is toch zeker de bedoeling dat u hier de lunch gebruikt?”

„Ik heb onderweg overnacht. Ik wil wel een kopje koffie drinken, maar dan wilde ik rechtsomkeert maken. We hebben nog een aardige rit voor de boeg.”

Daar kwam mevrouw Korporaal de zaal binnen. Ze zag nog wat witjes.

Mijnheer Ordelman, die het verhaal van het ongeluk gehoord had, zei: „Wilde u nu naar Holland terug? Durft u dat wel aan?”

„Ik wilde vragen of de schipper een taxi wilde bestellen,” zei de oude dame, die nu onder een hoedje te vangen was.

„O, maar dan breng ik u wel even naar het station toe. Of . . . wacht eens, waar moet u in Holland zijn?”

„In Ede.”

Mijnheer Ordelman fronste de wenkbrauwen. „Tja, het zou maar een kleine omweg zijn om u mee te nemen.”

„De kinderen komen dan wel dicht op elkaar te zitten,” zei tante Clazien, die met schrik dacht aan de gezichten die de kinderen zouden zetten wanneer ze zouden horen dat mevrouw Korporaal mee zou rijden.

Mijnheer Ordelman, die niet wist hoe akelig mevrouw Korporaal zich eerst had aangesteld en die een ander graag een dienst bewees, zei: „Kom, kom, het is een Mercedes. Er zijn voorin zeker drie zitplaatsen en er kunnen klapstoeltjes achterin gezet worden. Die heb ik bij me.”

Mevrouw Korporaal huilde haast van dankbaarheid. Haar zenuwen hadden danig geleden.

Tante Clazien bleek goed geraden te hebben. De gezichten van de kinderen betrokken, toen ze hoorden welke passagier ze mee zouden krijgen. Met z'n vieren stonden ze op het dek en luchtten hun ergernis.

„Ba, dat vervelende mens. Ik ga niet naast haar zitten,” riep Stan.

„En ik speel lekker op mijn blokfluit onderweg,” zei Clazien.

„En ik wil niet nauw zitten, 't is mijn auto,” zei Annebee eigenwijs.

Om die opmerking proestten ze alle vier van de lach en zo kwam het dat mijnheer Ordelman, die juist boven kwam, zei: „Zo kinderen, we bekijken alles maar van de vrolijke kant. Jullie krijgen nu nog een mooi ritje over de Veluwe toe.”

De kinderen lachten als een boer die kiespijn heeft en terwijl Wout de bagage naar de auto droeg, namen zij afscheid van de passagiers.

Voorals mevrouw Loman had zich in de paar dagen erg aan de kinderen gehecht. Annebee, die haar wilde troosten, beloofde haar dat ze zou schrijven vanuit Duinlo.

„Nou, dat is wel een beetje veel gevergd. Stuur me maar een ansicht, dan weet ik dat je aan me denkt.”

De jongens hadden zelf hun plaatsje al gekozen en het bleek dat de klapstoeltjes niet nodig waren. Mevrouw Korporaal zat middenin en de meisjes ieder aan een kant.

„De stakkers,” zuchtte de schippersvrouw, „ze zullen nu heus niet zoveel plezier hebben onderweg.”

Doch nu had tante Clazien zich toch vergist. Het bleek dat mevrouw Korporaal best mee kon doen. Toen ze een poos gereden hadden, vroeg zij of Clazien haar blokfluit niet bij zich had en toen Wim met een grimas het instrument te voorschijn haalde en begon te spelen, probeerde ze met een wat schorrig stemmetje mee te zingen.

Na een paar uur gereden te hebben, stopte mijnheer Ordelman voor een Duitse lunchroom en bestelde koffie voor de oudere passagiers en limonade voor de kinderen. Mevrouw Korporaal stapte naar de toonbank en zocht vier heerlijke chocoladepunten met slagroom uit.

Mijnheer Ordelman schudde het hoofd.

„Ik legde alleen aan, omdat de tocht voor u misschien te vermoeiend zou worden. Ik ben bang dat we hier nu te lang blijven.” Nu, die vrees bleek ongegrond. Voor de koffie verdwenen was, waren de taartpunten al opgepeuzeld.

Mevrouw Korporaal zei dat ze nu best in één ruk door konden gaan. De schippersvrouw had voor lunchpakketten gezorgd en nog voor de avond viel, waren ze al bij het huis van mevrouw Korporaal aangekomen.

Carpe Diem stond er met vergulde letters te lezen op een ijzeren hek dat een mooie oprijlaan afsloot van de weg.

Mijnheer Ordelman wilde na het afscheid nemen meteen doorrijden, maar daar kwam niets van in. Het dametje dat met mijnheer Ordelman naast haar koffers voor de deur stond, schudde heftig het hoofd, dribbelde het tuinpad weer af en riep: „Komen jullie er eens vlug uit. Nee, nee, dat gaat zo maar niet. Weggaan zonder dat Zus je gezien heeft.”

De kinderen stegen nieuwsgierig uit en volgden mevrouw Korporaal, die achterom liep. Zij riep: „Laat de koffers maar staan. Die komen straks wel.”

Mijnheer Ordelman volgde als laatste hoofdschuddend. Waarom stond dat mevrouwtje er nu op dat ze haar zoveel last bezorgden? Er scheen toch niemand thuis te zijn, want de deuren en blinden waren rondom het huis gesloten.

Maar er bleek wel iemand in het huis te zijn. Mevrouw Korporaal klopte op de keukendeur en keerde zich om.

„Zus is wat hardhorig en ze verwacht me natuurlijk nog niet terug.”

Het bleef doodstil achter de keukendeur, maar allemaal keken ze naar boven, toen daar iemand riep: „Wie is daar? O Zwaantje, ben jij het? Wie heb je bij je?”

„Ja, dat leg ik je beneden wel uit.” En giechelend vertelde ze dat zij Zwaantje was.

Even later werd de keukendeur van slot gedraaid en een kleine dame kwam te voorschijn, die sprekend op mevrouw Korporaal

leek.

Zwaantje begon meteen te ratelen: „O Zus, ik ben in het water gevallen en dit zijn . . .”

„Wacht, laat ik nu eerst mijn gehoor-apparaat eens inschakelen.”

„Nee, dan vertel ik je alles straks wel. Komt u nu binnen.”

Langs de totaal verblufte zuster werden de gasten via de gang de huiskamer binnengetroond. Mevrouw Korporaal trok met rappe beweginkjes de zonnegordijnen op en keek om.

„Zo Zus, nu ben je niet meer alleen. Nu hoef je niet meer bang te zijn voor inbrekers. Gaat u toch zitten, mijnheer Ordelman, jullie ook, kinderen.”

De kinderen keken elkaar onthutst aan. Wat rook het hier muf in de kamer en wat stonden er vreemde meubels! Een heel grote zwarte canapé en fauteuils met kwasten en franje. Op de schoorsteenmantel stond een heel grote wit-marmeren pendule onder een glazen stolp en over een vogelkooi op een hoge poot hing een witte doek.

Mevrouw Korporaal dribbelde op de kooi toe en trok de doek weg. Een helgroene kaketoef knipperde met zijn scherpe oogjes tegen het licht.

„Maar Zus, waarom laat je Lorre zo vroeg slapen?”

De zuster wreef zenuwachtig in haar handen.

„Hij maakte me zo zenuwachtig. Hij riep de hele dag maar: Inbrekers . . . dieven.”

„Inbr . . . krs — inbr . . . krs,” krijste het dier.

Mevrouw Korporaal trok haar zuster mee naar de keuken. Annebee begon te giechelen en Stan fluisterde: „O vader, dat is toch zo'n gek mens, hè, die mevrouw Korporaal. Ze is . . .”

Vader viel hem in de rede: „Denk om de aapjes, Stan.”

Stan kreeg een kleur en dacht aan het beeldje met de drie aapjes dat thuis op de schoorsteen stond: Spreek, zie en hoor geen kwaad!

„Ze is heus . . .”

Mijnheer Ordelman, die vermoedelijk door tante Clazien ook

wel was ingelicht, zei: „Hoe ze een paar dagen geleden was, weet ik niet, maar nu is ze alleen maar een aardige oude dame.” „Heus vader, ze was een draak,” zei Annebee. „U weet niet hoe lastig en vervelend ze was en dat is natuurlijk haar aard.” Haar vader kon geen antwoord meer geven, omdat de zuster van mevrouw Korporaal weer binnenkwam.

„Ik weet nu alles,” zei ze met haar hard krijzend stemmetje, dat ze gekregen had, nadat ze doof was geworden, „en nu wil ik dat u hier blijft eten.”

Mevrouw Korporaal was ook binnengekomen en stond achter haar. Ze knikte. „Ja, dat wil Zus, omdat ik in leven gebleven ben.” Mijnheer Ordelman schudde het hoofd. „Maar dat kan niet.” Zus greep hem met een smekend gebaar bij de arm en zei: „We hebben zo'n mooi eetservies en zoveel zilver. We kunnen het nooit gebruiken. We hebben nooit gasten.”

„Maar een eetservies kunnen we niet eten en hoe moet u zo vlug een maaltijd klaar krijgen? Dit zijn holle-bolle-Gijzen, hoor!”

„We hebben van alles in de kelder,” zei Zus triomfantelijk. „Bussen soep, vlees en blikken groente. En appels en peren toe, uit onze eigen tuin.”

Mijnheer Ordelman zuchtte. Hij begreep dat hij de uitnodiging niet kon afslaan zonder onvriendelijk te lijken en hij had ook meelij met de beide zusters. Ze waren zo blij dat ze eens gasten hadden.

„Als we hier dan toch nog een poosje blijven, laat ik ondertussen mijn benzinetank vullen.”

„Dan gaan wij mee,” riepen de kinderen.

De dames wezen mijnheer Ordelman de weg naar de benzinepomp in het dorp. Het duurde even, voor ze er waren en nu kreeg vader Ordelman geen kans meer om zijn kinderen het zwijgen op te leggen. Ze vertelden alles van a tot z.

„En mijn vader heeft eindelijk tegen haar gezegd dat ze van boord moest gaan,” zei Clazien. „Nou, en dat doet hij toch zo

maar niet.”

Aan de ingang van het dorp stopte de auto, nog voor ze bij een benzinepomp waren.

„Goed,” zei Annebee’s vader, „ik wil dan aannemen dat mevrouw Korporaal een lastige passagier was, maar toch mag Annebee niet zeggen dat dat nu haar aard was. Carpe Diem staat er op het huis en dat betekent: Pluk de dag. En hoe moeten de oude dames die dag plukken? Altijd alleen, altijd bang voor inbrekers. Mijnheer Korporaal was kapitein. Hij stierf toen ze een paar jaar getrouwd waren. Kinderen waren er niet. De zusters bleven wonen in het huis zonder verdere familie, alleen tussen die oude meubels. Wat dacht je, zouden jullie dan niet verzuren?”

„Maar dat hoeft toch niet.”

„Nee, het hoeft niet, maar het kàn. Heus, mevrouw Korporaal en haar zuster zijn net zulke lieve vrolijke kinderen geweest als jullie. Zo, en nu gaan we benzine tanken.”

De kinderen slenterden wat om de garage heen. Stan was de eerste die terug was. Hij riep: „Klaar, vader?”

„Jammer genoeg niet, kerel. Er mankeert iets aan de wagen. Ik merkte het al aan het tikken van de motor. De monteur van de garage is weg en het is hoogseizoen. We kunnen de auto pas morgen tegen tien uur terugkrijgen.”

„O,” schrok Annebee. „Wat zal moeder ongerust zijn.”

„Die bel ik wel op en oma en opa weten niet welke dag ik jullie zou brengen.”

„Maar waar moeten we dan slapen?”

„We gaan aan de dames Korporaal vragen, waar we een goed eenvoudig hotel kunnen vinden.”

„Een goed hotel?” De zusters sloegen hun handen samen van plezier.

„Denk je eens in, Zus, nu kunnen we de mooie geborduurde lakens gebruiken.”

„Maar we hebben boven geen stromend water,” zuchtte

mevrouw Korporaal.

„Och Zwaantje, wij wassen ons toch ook in de lampetkom.”

De kinderen hadden moeite hun lachen te bedwingen.

Mijnheer Ordelman hakte de knoop door. „Goed,” zei hij, „de kinderen mogen dan blijven, als u ze tenminste vroeg naar bed stuurt, maar ikzelf wil u in geen geval lastig vallen.”

Zo kwam het dat de meisjes na een heerlijk maal al om acht uur terechtkwamen op een logeerkamer, zoals ze er nog nooit een gezien hadden. Er stond een geweldig lits-jumeaux met bedden zo breed, dat ze met een beetje goede wil wel alle vier in het bed gekund hadden.

Annebee en Clazien zouden in het ene bed slapen, Stan en Wim in het andere.

„O, maar we hebben geen pyjama's,” riep Annebee.

Maar daar wisten de dametjes ook al raad op. Ze kwamen met twee ouderwetse gebloemde nachtponnen aandragen. De jongens konden ook een nachtpon krijgen, maar die zeiden dat ze wel zo in bed zouden kruipen. De meisjes moesten de dikke overgordijnen maar dicht doen en roepen als ze in bed lagen. De jongens moesten wel een paar keer op de deur trommelen om de meisjes tot spoed aan te manen. Die treuzelden ook wel erg met uitkleden. Er was ook zoveel te zien. De gebloemde lampetstellen op de ebbehouten wastafel en daarboven de ouderwetse schilderijen in de zwarte lijsten.

Er hing ook een jeugdportret van de dames.

„Zwaantje en Zus als kleine meisjes,” zei Clazien een beetje spottend.

Annebee bekeek het portret. De zusjes hadden jurken aan met stroken en een omgestikte sjerp. Op het hoofd droegen ze hoesden met een naar boven gebogen rand. Zwaantje stond achter een poppewagen. Haar zuster hield een tuiltje bloemen vast.

„Kijk,” zei Annebee, „het is waar wat vader zei: hier lachen ze allebei. Zouden wij dan ook zo kunnen worden?”

„Liggen jullie nou nog niet in bed, treuzels?”

Annebee stapte in bed en Clazien volgde haar, maar die knielde eerst en zei: „Eerst mijn avondgebed opzeggen.”

„Bidden . . . ?” Annebee keek naar Clazien, die met gevouwen handen en gesloten ogen geknield lag. Bad zij voor ze naar bed ging? Dat deed je toch alleen als je aan tafel ging? Bij Clazien aan boord deden ze dat tenminste altijd en dan werd er altijd even een ogenblik stilte gevraagd.

„Aan boord deed je dat niet, hè?” zei ze toen Clazien opstond. „Jawel, maar dan knielde ik niet, maar dan bad ik voor ik ging slapen. Ik heb het toen een paar keer vergeten. Je valt in slaap, voor je er erg in hebt.”

’t Was stil geworden in de gang. „De jongens zijn vast naar beneden gegaan,” grinnikte Clazien.

Annebee antwoordde niet. Even later zei ze: „Ik bid niet voor ik ga slapen. Ik kan niet bidden.”

„En ’s middags doe je het toch wel aan tafel?”

„Dan doe ik mijn ogen dicht, meer niet.”

„Nee, dat is geen bidden,” vond haar vriendinnetje.

„Maar wat bid jij dan?”

Clazien weifelde even. ’t Was zo raar om daarover te praten, maar toen zei ze: „Luister dan. Ik bid: ’k Sluit mijn ogen — ’k vouw mijn handen — ’k Buig mijn knieën voor U neer — Trouwe Vader in de hemel — Zie op mij in liefde neer . . . Leer mij vroeg Uw kind te worden — Neem mij aan, schoon jong en klein — laat mij van Uw grote kudde — ook een heel klein schaapje zijn.”

„Wil je het voor mij opschrijven, dan kan ik het ook opzeggen,” zei Annebee.

„Goed, dan zal ik meteen het gebed opschrijven dat ik aan tafel bid.”

„Maar nu komen we binnen, hoor,” riep Wim, de deur opengooiend.

„Ach jô, we liggen al lang.”

„Wij hebben de papegaai nog even laten praten.”

„Inbr . . . krs,” brabbelde Annebee.

„O nee, hij kent veel meer woorden. Hij riep: Grr . . . dij . . . ner. Dat betekent: gordijnen neer. En gaslap, dat wil zeggen: ga slapen.”

„Nou, dat doe je dan maar,” geeuwde Clazien, „want ik wil slapen en Annebee ook.”

„Sukkels,” schold Wim.

Hij dook met Stan onder de dekens, maar toen hij een kwartiertje later riep dat er pepermunten in zijn bed lagen, hoorde niemand hem meer.

Hij rook eens aan die pepermunten en merkte toen dat het kamferballen waren. Met het voornemen de anderen er de volgende morgen mee voor de mal te houden, sloep hij in.

12. *In Duinlo*

Precies om tien uur stond mijnheer Ordelman voor Carpe Diem. Zus liet hem binnen en lachte, dat alle rimpeltjes in haar gezicht te zien waren.

„Ze hebben gegeten als wolven,” zei ze. „Heerlijk dat de melkboer en de bakker hier altijd zo vroeg komen.”

„Vader, mmm, eigen gemaakte jam,” riep Annebee. „Ik heb vier boterhammen op.”

„Zou je niet eens goedemorgen zeggen, smulpapen, en vragen of je vader goed geslapen heeft?”

„Ik ben al op weg,” riep zijn dochttertje, en vloog haar vader om de hals.

„Jullie zijn opgewonden standjes. Ik ben bang dat de dames erg

veel last van jullie hebben gehad.”

„Inbr . . . krs,” kraste de papegaai.

„Juist, Lorre, een stelletje inbrekers,” lachte vader.

Mevrouw Korporaal vouwde de handen. „’t Was heerlijk, hè Zus. Heerlijk om hier kinderen in huis te hebben.”

„Ik beloof u dat we nog wel eens aan komen waaien,” beloofde mijnheer Ordelman. Hij legde zijn handen op de schouders van Zus. „Nu moet u me eens één ding beloven. Dat u het volgend jaar samen met de Vrouwe Clazina een tocht gaat maken.”

„Inbr . . . krs,” riep Lorre, alsof hij de gedachten van de oude dames vertolkte.

„Inbrekers hebben het te druk in de stad. Die komen niet naar een dorp,” grapte mijnheer Ordelman.

Mevrouw Korporaal zei met neergeslagen ogen: „Ik denk niet dat ze me ooit nog weer mee zullen willen nemen.”

Maar daar kwam Clazien tegenop. „Natuurlijk wel. Wij zullen tegen vader en moeder zeggen dat ze u mee moeten nemen, omdat . . . omdat u zo lief bent.”

En toen rolden er twee grote tranen over Zwaantjes wangen. Clazien kuste haar en Annebee volgde haar voorbeeld, terwijl Wim stotterde: „En nog wel bedankt voor de vijftentwintig gulden.”

„Ze is een schat,” zei Annebee, toen de twee wuivende dametjes uit het oog verdwenen waren.

„Dat is heel iets anders dan ik gisteren hoorde,” plaagde mijnheer Ordelman. „O, wat zijn die meisjes toch wispelturig.”

Toen praatten ze er niet meer over, maar in hun hart hadden ze een blij en prettig gevoel.

De Mercedes snorde op weg naar Duinlo. ’t Was prachtig weer, de zon scheen en maakte het haast te warm in de auto.

„Hè, ik puf gewoon. Zullen we eerst gaan zwemmen, mijnheer, voor we naar grootvader gaan?”

„Geen sprake van. Ik lever jullie af en dan race ik terug naar

moeder. We moeten nog heel wat in orde maken voor onze Italiaanse reis."

„Maar u kunt niet met de auto bij grootvaders huis komen," waarschuwde Wim. „'t Ligt in de duinen. Er is alleen maar een duinpad."

Tot overmaat van ramp moest mijnheer Ordelman in Duinlo stapvoets rijden en op 't laatste gedeelte van de boulevard mocht de auto helemaal niet komen.

„Stappen jullie maar uit en ga vast vooruit. Wim moet me maar even wijzen waar ik zijn moet."

„En de koffers dan?"

Mijnheer Ordelman zuchtte, maar de kinderen lachten. „Die koffers zijn helemaal niet zwaar. We hebben haast allemaal zomergoed bij ons en dat weegt niet zo zwaar."

De jongens namen de twee zwaarste koffers en de meisjes de lichtere.

Met het parkeren viel het erg mee. Mijnheer Ordelman had het viertal al ingehaald, voor ze uit het gezicht verdwenen waren.

„Dit duinpaadje moeten we aflopen en dan twee duintoppen over en dan zien we het huis al."

„Och, wat enig," riep Annebee, toen ze vlak bij het huis waren.

„Net een huisje van een blokkendoos."

„Laat oma het maar niet horen. Ze is wàt trots op haar huis," zei Wim.

„En zo klein is het ook niet. Er zijn wel drie slaapkamers boven," hielp Clazien.

De schipperskinderen hadden gelijk. 't Huis was niet zo klein als het vanuit de verte had geleken. Toen ze dichterbijkwamen, zagen ze pas hoe knus het er uit zag. Er stonden bloeiende geraniums voor de ramen en een poes lag er heerlijk tussen te slapen. Voor het huisje was een tuin met veelkleurige bloemen. Daar was een man op klompen bezig met onkruid te wieden.

„Dat is grootvader," riep Clazien. Ze zette haar koffertje neer en daalde met grote sprongen het laatste duin af.

Mijnheer Ordelman nam de koffer op en zei tegen Wim: „Geef de jouwe ook maar hier. Je grootvader kijkt al naar je uit.”

Oma was ook al naar buiten gekomen. De twee werden zo stormachtig omhelsd, dat ze zich hijgend los moesten maken.

„O jongen, mijn muts.”

„Mijn bril, waar is mijn bril.”

De anderen waren nu ook nader gekomen.

„In de boeg,” las Annebee hardop. „’t Huis heeft een naam.”

„En een hond! En een geit! Kijk, ze staat een eindje van het huis af, maar ze hoort er vast bij.”

Nadat ze kennis gemaakt had met de bezoekers, wees groot-

moeder haar gasten een zitje aan, dat ook even van het huis stond.

„Val daar maar even neer, dan haal ik koffie, daarna kun je je wel oprispen.”

„O oma, karnemelk alsjeblieft.”

„Toevallig heb ik een paar liter genomen. Ik had zeker een voor-gevoel dat jullie zouden komen.”

De kinderen hadden niet veel rust. Terwijl de grootouders van Clazien en Wim nog even met de gast praatten — er moest nog veel geregeld worden — was het viertal alweer opgestaan. Wim liet alle dingen zien waarop hij zo trots was.

„Kom eens mee naar de geit, jongens. Hoor, ze mekkert al. Ze kent me vast weer.”

Liffie, de hond, kende het tweetal zeer zeker. Hij ging tekeer als een wilde, toen hij de kinderen zag en dribbelde nu rustig achter hen aan.

„Wat een gekke naam, Liffie.”

Wim grinnikte. „Die naam heeft oma hem gegeven, omdat hij niets dan pap wilde hebben in het begin. Mijnheertje Lif-Laf, zei oma dan, en zo is het Liffie geworden.”

Dora, de geit, moest eerst wel erg snuffelen, voor zij ophield haar stoterige bewegingen te maken, maar toen Wim haar een paar suikerklontjes gaf, werd zij rustig.

„Och, de poes loopt mank,” riep Annebee.

„De poes heeft met haar pootje in een konijneklem gezeten, die stropers neer hadden gezet. Dat gebeurde twee jaar geleden, toen wij hier ook waren. Ze bloedde heel erg, toen opa haar losmaakte.”

„Is het weer beter geworden?”

„Ja, dat zie je, maar ze hinkt na die tijd.”

„Kom kinderen,” riep mijnheer Ordelman. „Nu moeten we afscheid nemen.”

Even kwamen de waterlanders bij Annebee, maar haar vader zei dat die paar weken zo om waren en vader en moeder zouden

heel veel ansichtkaarten sturen.

Stan en Annebee brachten hun vader alleen naar de auto.

„Goed oppassen en als er geen klachten komen, dan . . . dan heb ik misschien nog een verrassing voor jullie.”

„Wat voor een verrassing, vader?” riep Annebee.

Mijnheer Ordelman was al ingestapt en boog zich uit het portierraampje.

„Ik mag het niet zeggen van moeder.”

„Is het een cadeautje?” bleef zij volhouden.

„Nee hoor, een cadeautje brengen we altijd mee. Nee, het is iets heel, heel fijs.”

„Wat zou die verrassing nou kunnen zijn?” giste Annebee.

„Je komt er heus wel achter.”

„k Wou dat de vakantie maar om was, dan wisten we het.”

„O ja? Maar dan gaan Wim en Clazien weer naar de schippers-school terug en onze hele fijne vakantiemaand is dan voorbij.”

Wims grootvader, die wel begreep dat het afscheid even pijn had gedaan, probeerde alles om de kinderen afleiding te bezorgen. Hij liet hun een fles zien met een zeilschip erin en vertelde dat hij het zelf gemaakt had. Hij moest natuurlijk uitleggen hoe hij dat gedaan had.

Later liet hij een hele lade met schelpen zien. Er waren erbij met prachtige kleuren.

„Opa, laat ze die eens zien, waarin je de zee kunt horen ruisen.”

„De tritonhoorn, hier ligt hij. Maar die komt uit verre zeeën,” zei grootvader.

„Is het echt de zee die je hoort?” vroeg Annebee.

„Nee hoor, het zijn de geluiden om ons heen, die opgevangen worden in de schelp.”

„Ik ga ook schelpen zoeken,” nam Annebee zich voor.

„Dan zal ik je helpen om er iets heel moois van te maken voor je moeder,” beloofde oma. „Weet je wel, Clazien, wat jij ervan gemaakt hebt? Een dametje met een hoepelrok en een luifelhoed.”

„Zullen we nu maar direct naar het strand gaan?” vroeg Wim.
„Niets daarvan. Grootmoeder heeft de pot al klaar. Rijst met poppeogen en gebakken onderzeeërtjes.”

„O heerlijk, rijst met krenten,” juichte Clazien.

„Die onderzeeërs zijn vissen, hè?”

Oma zette als antwoord een schaal met gebakken schol op tafel.

„Jullie moogt er net zoveel van eten als je lust.”

Ze schikten zich om de tafel, die voor deze gelegenheid uitgetrokken was. Annebee keek rond. Hier zouden ze zeker ook wel even de ogen moeten sluiten en Clazien had haar nog geen gebed geleerd.

Maar toen ze op een wenk van opa de handen gevouwen hadden en de ogen gesloten, begon grootvader hardop te bidden. Hij vroeg een zegen voor het eten en hij dankte God voor alle dingen die ze gekregen hadden. En toen vroeg hij of de Here Jezus wilde waken over hun levens, ook over die van Annebee's vader en moeder, die zo ver weg gingen.

Annebee kreeg er een kleur van. Het was allemaal zo ongewoon voor haar.

„Amen,” zei grootvader, en toen mochten ze beginnen.

„Niet te veel praten, anders krijgen jullie graten in je keel,” waarschuwde grootmoeder.

O, wat smaakte dat heerlijk! Oma strooide dik bruine suiker op de smeuge rijst. Liffie en de poes zaten geduldig te wachten tot de maaltijd afgelopen was. Bedelen mochten ze niet, dat wisten ze wel, maar o, wat rook die vis heerlijk. Poes likte al bij voorbaat aan haar gehavende pootje.

„Even wachten nog, Miesje, opa gaat eerst lezen.”

Grootvader pakte de bijbel die op een tafeltje naast hem lag, maar Clazien bedelde: „Hè nee, grootvader, leest u nou uit de kinderbijbel, net als vroeger.”

„Die kinderbijbel ziet er nogal gehavend uit. Die hebben jullie thuis stukgelezen. Maar goed, wat zal ik lezen?”

Doch zonder op antwoord te wachten las hij de geschiedenis

van de Here Jezus, hoe deze op een bruiloft water in wijn veranderde. Vooral Annebee en Stan luisterden met wijdopen oren. Toen opa ophield, zei Stan: „Ik wou dat ik dat ook kon. Wat zou je dan gauw rijk worden.”

„De Here Jezus kwam niet op aarde om rijk te worden,” zei grootmoeder. „Hij kwam juist uit een heerlijke hemel en kreeg het heel arm, opdat wij later zijn rijkdom zouden kunnen delen.” Grootvader merkte wel dat de Ordelmannetjes daar niet zo erg veel van begrepen. Hij zei: „Jullie zijn nog lang genoeg hier. Ik zal jullie er nog veel meer van voorlezen.”

13. Aan het strand

„Maar nu gaan we naar het strand, hoor opa.”

„Eerst mevrouw helpen,” vond Annebee, die gewend was haar moeder te helpen.

„Ik ben geen mevrouw, maar voor jullie ook oma en nu wil ik niet dat jullie de eerste dag al helpen. 't Weer is mooi en van iedere stranddag moet je genieten.”

Ze gingen naar boven om zich te verkleeden. Ze hadden twee aan twee eenvoudige slaapkamers. Op de overloop was één vaste wastafel, waar ze zich om beurten moesten wassen.

„Ik ga morgenochtend naar beneden om me te wassen,” zei Wim. „Die wichten hebben altijd zo lang werk om zich aan te kleden.”

Maar dit keer hadden ze het mis. Nog voor de jongens klaar waren, gingen de meisjes al stevig gearmd op stap. Clazien had een roze linnen jurkje aan en Annebee een wit met blauwe

spikkeltjes met een eendere strandtas.

Toen ze al een duin over waren, holden de jongens achter hen aan.

„Hela, wacht eens even. Waar hebben jullie onze zwembroeken en handdoeken gelaten?”

Clazien hief triomfantelijk haar rieten mand op, waarin haar grootmoeder nog wat fruit had gepakt.

„Alles zit hierin.”

„Dat had je dan wel eens kunnen zeggen,” mopperde Stan. „Wij hebben ons náár gezocht.”

„Jô, dan hebben wij lekker niets te dragen,” plaagde Wim.

De meisjes zetten meteen de tassen neer.

„Als jullie ze niet oppakken, vertellen wij niet wat voor boodschap oma bijna vergeten was.”

„De nieuwsgierigheid wint het van de luiheid,” plaagde Stan.

„Maar straks jullie ook een eindje, hoor. Wat heeft oma nog gezegd?”

„Liesbet is al een week hier. Ze had oma's adres van Annebee gekregen en heeft net zolang gezocht, tot ze het huis vond. Ze heeft gezegd dat hun tent tegenover de Zeestraat staat en dat er een blauwe vlag op staat.”

„O wat fijn,” zei Annebee. „Dan mogen we ons vast en zeker wel in hun tent aan- en uitkleden.”

„Maar we mogen toch niet zwemmen,” zei Stan.

„Jawel, als we maar niet te ver in zee gaan. Van andere jaren weten we nog wel dat je in het ondiepe gedeelte ook best zwemmen kunt.”

Toen ze aan zee waren, hadden ze hun sandalen al uitgedaan en liepen door het water. Annebee bukte zich al om een paar schelpen op te rapen.

„Nee,” zei Clazien, „laat maar liggen. We hebben nu toch niets om ze in te doen. Er komen nog zoveel dagen.”

„Ja, heerlijk,” zei haar vriendinnetje, en maakte een luchtsprongetje van pret. 't Was ook allemaal zo heerlijk — die zoutige lucht

van de zee en de zon en de golven, die zo zacht over je voeten spoelden, of ze je strelen wilden.

Clazien was de eerste die de tent met de blauwe vlag ontdekte, maar Annebee vond kleine Ineke nog eerder. Die was in een kuil water met een emmertje bezig te scheppen. Ze zag er schattig uit in een rood broekje.

Toen ze Annebee zag, klom ze uit de plas en sloeg haar kletsnatte armpjes om de hals van haar grote vriendinnetje.

„Dag Ineke, dag lieve, lieve schat.”

Liesbet was ook al naar hen toegekomen.

„O, wat heerlijk dat jullie er zijn! Ik heb iedere dag al naar jullie uitgekeken!”

„Was het zo saai hier?” plaagde Clazien.

„Nee hoor, dat niet. Er zijn hier zoveel kinderen en we spelen allemaal met elkaar. Kijk, daar doen ze vangbal in het water.

Trek vlug je zwempak aan."

„Mogen we ons in jullie tent verkleden? En we moeten toch ook je moeder en vader begroeten."

„Vader is in zee en moeder doet haar middagdutje. Kijk, ze zit in die strandstoel vlak bij het water. Maak haar maar niet wakker."

„En wie past er dan op Ineke? Loopt ze niet weg?"

„Eén keer is ze al weg geweest, maar kinderen die verdwaald zijn, worden naar gindse tent gebracht. Er staat een vlag met een vraagteken op."

„Maar ik zal haar toch wel in de gaten houden," zei Annebee, die de schrik van het verdwaalde Ineke nog niet vergeten was.

„Ik let ook wel op, hoor," zei Liesbet. „Kom mee het water in. 't Is heerlijk warm."

„Stel jij ons dan voor aan de andere meisjes?"

„Jazeker, het is hier geen deftige avondpartij. Je speelt gewoon mee en je leert de namen wel kennen."

„Heerlijk warm water, noemt Liesbet dat," huiverde Annebee.

„Eerst even kopje onder en zwemmen om warm te worden."

De anderen volgden haar voorbeeld, maar toen ze door de kou heen waren, moesten ze Liesbet toch gelijk geven. 't Water was heerlijk.

Toen ze gewend waren, begonnen ze mee te doen met het opvangen en weggooien van de grote bruine strandbal.

„Niet te ver weggooien, hoor!" waarschuwde een van de grotere jongens, die Frans werd genoemd. „En in geen geval de bal achternagaan als hij afdrijft. Er zit trek in zee."

Hij had juist bijtijds gewaarschuwd, want Annebee, nog ongeofend, gooide de bal de verkeerde kant uit en toen Stan zag hoe ze schrok, omdat de bal afdreef, wilde hij een paar slagen doen om de bal terug te drijven.

Frans had hem al beetgepakt en duwde hem kopje onder.

„Hier blijven, jongeman, een volgende golf spoelt hem wel terug en als hij niet terugkomt, zijn er nog strandballen genoeg."

„Ik ga de mijne wel halen," riep Liesbet, maar Frans had goed

gezien. De bal was alweer teruggekomen en het spel kon verder gaan.

Toen ze een uur lang gespeeld hadden, zei Liesbet: „Daar staat moeder. We krijgen thee uit de thermosfles. Wat zal ze opkijken dat jullie er zijn.”

Mevrouw Van den Oever begroette het viertal lachend.

„Zijn jullie gearriveerd? Ik begreep al niet wat kleine Ineke me wilde zeggen. Ze wees al maar op het water en naar haar hoofd. Ze heeft vast niet vergeten dat Annebee voor het eerst haar haar „op zolder” heeft gemaakt.”

Liesbets moeder besloot dat de thee dan maar gedeeld moest worden met het onverwachte bezoek en Clazien trakteerde op de biskwietjes die haar grootmoeder haar meegegeven had.

Toen er thee gedronken was, wilden de kinderen weer de zee in, maar mevrouw Van den Oever schudde het hoofd.

„Ik zou nu maar eerst eens een poosje op het strand met de bal spelen. De kersverse badgasten moeten nog wennen aan het zeewater.”

„Zeewater is gezond,” pruttelde Liesbet.

„Maar overdaad schaadt,” troefde haar moeder.

„’t Is ook heerlijk om op het strand te spelen,” vond Annebee. Ach ja, wat was er niet heerlijk die eerste heerlijke stranddag? Zo moe waren ze, dat Clazien ’s avonds, toen ze thuiskwamen, zuchtte: „Oma ik kan geen pap meer zeggen.”

„Dat hoeft ook niet, kindje, als je er dan maar wat van eet. Koude karnemelkse, waarin brood geweekt is.”

Heerlijk was die frisse kost. Oma wist precies waar je zin in had als je moe was. Al vroeg gingen ze naar boven.

„Niet te lang praten, hoor!” waarschuwde grootvader.

Maar die waarschuwing was overbodig, want een kwartiertje nadat ze naar boven waren gegaan, was het muisstil op de lo-geerkamers.

Het was een heerlijke stranddag geweest.

14. Opa vertelt

„Ik ben lang niet zo moe als de eerste dag,” zei Annebee, toen ze een paar weken in Duinlo gelogeerd waren.

„Je raakt aan het sjokken door het zand gewend en het is ook niet zo warm meer als eerst,” vond Clazien.

„’t Is anders heerlijk strandweer,” zei grootvader. „Niet te warm en niet te kil en geen regen. Dat kan ook anders in ons kikkerland.”

„We hebben anders hard regen nodig,” vond Annebee, „want we moeten ansichtkaarten schrijven en versturen en als het zulk mooi weer is, komt daar niets van.”

„’t Is ook wel leuk om het dorp eens in te gaan,” zei Clazien.

„Laten we ansichtkaarten gaan kopen.”

„Maar dan moeten we Liesbet waarschuwen.”

„We gaan Liesbet halen, dan kunnen we gelijk zien waar ze woont.”

Ze hadden niet veel moeite het huisje te vinden. Liesbet had het hun duidelijk uitgelegd. De Zeestraat uit en direct linksaf. Liesbet stond aan de deur en kwam hen tegemoet.

„Leuk dat jullie me komen halen.”

„We wilden ansichten gaan kopen.”

„Maar eerst moet ik moeder helpen afdrogen. Er is altijd zoveel mee te nemen: thermosflessen en badgoed en zo.”

Al pratend waren ze het huisje binnengegaan.

„O Liesbet, wat is alles hier klein. Waar slapen jullie?”

„Ineke en ik in deze bedstee en de anderen . . .”

„Koekeroe . . .”

„O wat enig, een duif boven de bedstee.”

„Ja, het is hier nog Duinlo op z’n smalst,” lachte mevrouw Van den Oever, „maar we zijn hier om van het strand te genieten.”

Terwijl Annebee en Clazien een boekwinkel zochten, hielp Liesbet haar moeder. Hijgend kwam ze daarna aanhollen.

„Ineke wilde ook mee, maar ze mocht niet van moeder. Net goed! Altijd dat kleine nest achter je aan.”

„Als ik een zusje had, zou ze altijd met me mee mogen,” zei Annebee.

„Ja, jij hebt gemakkelijk praten, maar je bent dan eigenlijk nooit je eigen baas.”

„Zou je Ineke willen missen?”

„Nee, natuurlijk niet.”

„Nou dan. Ik wilde dat ik haar van je kon overnemen.”

Samen dwaalden de meisjes door de Zeestraat, zochten ansichten uit en aten een ijsje aan een kar.

„We gaan vroeg naar huis en schrijven vandaag de kaarten nog. Mevrouw Loman sturen we die mooie kaart van de vuurtoren en de Korporaaltjes die van de zee.”

„Zou mevrouw Loman al thuis zijn?”

„Nog niet,” zei Clazien. „De reis naar Heidelberg duurt veertien dagen, maar we versturen de kaarten toch maar.”

Annebee en Clazien hadden die middag niet veel rust aan het strand. Ze hadden de kaarten gekocht en wilden ze ook graag versturen.

„Vind je het vervelend als we vroeger weggaan, Liesbet?”

„Nee hoor, speelkameraadjes genoeg,” lachte Liesbet. „Tot morgen dan maar.”

Zo kwam het dat de meisjes al vroeg thuis waren. Maar toen ze hun tassen uitpakten, bemerkten ze tot hun schrik dat ze het badgoed van de jongens ook mee hadden genomen. Een uurtje later kwamen die dan ook aanzetten, boos en wel.

„Jullie zijn ook mooien . . .,” begon Stan.

Maar oma zei: „Eigenlijk vind ik het wel leuk dat jullie nu ook eens vroeg thuis zijn. We maken er een fijne middag van. Ik bak flensjes en dan gaan we achter het huis zitten. Dan genieten wij ook eens van jullie gezelschap.”

„Als opa dan ook maar doet wat hij beloofd heeft.”

„Wat heeft opa beloofd?”

„U zou vertellen van die schipbreuk die u meegemaakt hebt.”

„Een schipbreuk was het eigenlijk niet . . .”

„Dat horen ze dan straks wel. Eerst moeten de kinderen schrijven en ik moet flensjes bakken voor het avondeten.”

't Was al in de namiddag, toen opa met zijn verhaal kon beginnen. De oudjes zaten in strandstoelen, de kinderen op het grasveldje. Annebee had de poes op haar schoot en Clazien streeelde Liffie. En toen kwam opa's verhaal.

Hij kon boeiend vertellen. De kinderen zagen hem als koksmatje van veertien jaar in de kajuit staan. Er hing een doordringende mist. De misthoorn loeide zo angstig en toen plotse-ling had zich de boeg van een groot stoomschip in het kleinere schip geboord.

„Ik had niets anders te doen dan aan boord te klimmen langs de ankerketting van het grote schip.”

„Maar was u niet bang, opa?”

„Of ik bang was, kinderen? En of! Je kunt wel denken met wat een geweld en gekraak en gegil dat gepaard ging.”

„Wat deed u, toen u gered was?”

„Wat ik deed?” Opa klopte zijn pijpje uit. „Ik bad of de Here Jezus ook de anderen wilde redden. Ik kende, net als jullie, het verhaal van Jezus die de storm bedaarde, toen zijn discipelen bang waren.”

„Ik ken dat verhaal niet,” zei Annebee.

„Dan zal ik dat straks na het eten lezen,” beloofde grootvader.

„Jammer dat we naar binnen moeten,” zuchtte Stan. „'t Is hier zo gezellig.”

„Jullie moeten me toch niet laten zitten met mijn flensjes,” vond oma. „Ik heb er heel wat gebakken.”

Na het heerlijke maal deed opa wat hij beloofd had. Hij las het verhaal van de discipelen die zo bang waren geweest, toen de storm opstak, en van de Here Jezus, die gemaakt had dat de storm bedaarde.

„Ja,” zei Stan, toen grootvader zweeg, „maar toen was de

Here Jezus op aarde en toen u bad . . .”

Opa sloot het boek. „Dat maakt geen verschil, jongen,” zei hij. „De Here Jezus heeft nog precies evenveel macht als toen Hij op aarde was en als je bidt in gevaar, hoort Hij het.”

De kinderen zwegen. Voor Stan en Annebee was het zo wonderlijk wat opa vertelde.

„Mogen we de kaarten nog even posten, opa?” vroeg Clazien.

„Ja, maar dan met je vieren gaan,” zei opa. „De jongens moeten mee.”

„Wij zullen jullie wel beschermen,” grinnikte Stan. „Laten de nozems maar komen.”

Doch ze kwamen geen nozems tegen. Wel veel badgasten die van een boulevard-wandeling genoten.

„Alles is even heerlijk hier,” zei Clazien. „Jammer dat de dagen zo omvliegen.”

„Ja,” zei Annebee dromerig. „Alleen verlang ik wel eens heel erg naar vader en moeder.”

„Moederskindje,” plaagde Stan, maar al bekende hij het niet, hij dacht toch ook wel dikwijls aan thuis.

15. *Onweer*

„Annebee heeft te veel flensjes gegeten,” grinnikte Wim, toen ze zei dat ze deze nacht een beetje buikpijn had gehad.

„’t Is alweer over, plaaggeest. Ik ga lekker in zee.”

„Nee, dat zou ik maar niet doen, lieverd. Blijf vandaag maar eens uit het water.”

„Dan ga ik schelpen zoeken.”

„O, dan ga ik mee,” beloofde Clazien.

Maar toen ze op het strand kwamen en zagen hoe Liesbet en de anderen klaarstonden om in zee te duiken, zei ze: „Vind je het erg, Annebee, dat ik toch maar hier blijf? Liesbet moet vandaag erg op Ineke letten, want haar moeder komt niet aan het strand.”

„Weet je wat? Ik let wel op Ineke. Ik neem haar mee en dan zoeken we samen schelpen en vanmiddag ga ik dan wel wat verder weg.”

Kleine Ineke was direct te vinden voor het plan. Ze hielp Annebee schelpen zoeken, maar kwam met zulke onbruikbare exemplaren aandragen, dat Annebee haar een plastic zakje in de hand duwde en zei: „Doe jij ze maar hier in.”

Zelf had ze al vlug een mooie voorraad schelpjes, maar de mooie ronde getande schelpen, die ze voor het maken van het dametje nodig had, vond ze niet zoveel.

Die middag aten ze hun middagboterhammen op het strand en daarna zei Annebee: „Nu ga ik verder weg zoeken. Ineke moet dan maar bij jullie blijven.”

Maar de kleine meid wilde weer mee. Ze vond het zo leuk om schelpjes te zoeken met haar vriendinnetje dat onderweg met haar babbelde en speelde.

„Neem haar maar gerust mee. Moeder vindt het vast goed,” zei Liesbet, die wel wist dat haar vriendinnetje beter op haar zusje zou letten dan zij het zelf deed.

Zo vertrok Annebee langs het strand. Ze ging blootsvoets en liet haar sandalen in de tent. Saampjes liepen ze verder. Ineke had een nieuw zakje bij zich en als ze een bijzonder grote schelp vond, moest Annebee hem bewonderen.

„Nee, nee, dat is vies, niet oprapen.”

Ineke, die haar handje uitgestoken had naar een krab, trok het terug.

„Vies, eel vies,” brabbelde ze, en Annebee zette haar doosje neer en bukte zich.

„Ach lieverdje, wat zweet je. 't Is ook zo warm, hè. Zullen we teruggaan?”

Ineke schudde verwoed het hoofd.

„Ja, maar we zijn al een heel eindje voorbij de tentjes. Nog een klein eindje dan? Kom maar.”

Boem-boem — boem.

„Viegzien,” zei Ineke, die gewend was aan straaljagers, die de geluidsbarrière doorbraken.

Annebee keek naar de lucht. Onweer kon het niet zijn. 't Was zo mistig, dat je de horizon niet meer kon zien. Ineke zou wel gelijk hebben. Het zou wel een straaljager zijn geweest, die boven het strand oefende.

Zoekend en speurend dwaalden ze verder tot ze puffend weer even stilstond. Nee maar, ze waren nu haast dichterbij opa's huis dan bij de strandtent. Ze moesten nu toch terug.

Juist toen ze wilde omkeren, hoorde ze weer het doffe gerommel. 't Leek nu veel dichterbij. Op hetzelfde moment zag ze een man met grote stappen op zich afkomen. Hij moest de duinen zijn afgekomen. O, maar het was Claziens grootvader. Blij liep ze op hem toe, maar opa keek helemaal niet vrolijk. „Annebee, hoe kom jij hier?” En zonder antwoord af te wachten, vervolgde hij: „Vlug, klim langs dat duinpad naar boven met het kleintje en ga naar oma. We krijgen noodweer.”

„Ik moet toch eerst even mijn kousen en schoenen halen.”

„Daar is geen tijd voor. Ik moet de anderen waarschuwen,” hijgde opa. „Ze kunnen in zee zijn. Vlug dan toch, Annebee.”

Een zware onweersslag zette kracht bij aan zijn woorden. Annebee keek verschrikt naar de lucht, die nu niet meer mistig was, maar inktzwart. Een felle bliksemstraal doorkliefde de hemel.

„Ineke, kom mee.” Ze trok het kleintje mee in de richting van de duinen, maar voor ze die bereikt hadden, stak er een wervelwind op, die hun het voortgaan bijna onmogelijk maakte. Het zand joeg zo hoog op, dat ze haar ogen moest sluiten. Ineke begon te huilen.

„Niet huilen, schatje, we moeten naar boven.”

Ze probeerden tegen de wind op te komen, maar ze konden niet. Hoe kon Annebee naar boven klimmen met kleine Ineke? Het was zo donker geworden, dat het nacht leek.

Ze was nu aan de voet van de duinen aangekomen en probeerde naar boven te klimmen. Ze gleed terug, probeerde het nog eens. O, hoe moest ze toch boven komen?

En toen dacht ze aan het verhaal dat opa verteld had en aan wat hij gezegd had: De Here Jezus kon je horen en helpen als je bad. En toen bad Annebee zachtjes. Eigenlijk bad ze toen voor de allereerste keer van haar leven.

„Here Jezus, maak dat ik bij oma kom. Ik ben zo bang. Help mij en Ineke toch.”

En toen zag ze plotseling de agent voor zich staan die grootvader ontmoet en naar hen toegestuurd had.

„Vlug, het strand af. Waar moeten jullie heen?”

Annebee noemde snikkend de naam van opa en de agent zei: „Dat is dat huisje in de duinen. Kom dan mee. Hier kom je niet tegenop. Ginds is een pad naar boven. Geef me een hand en houd dat kindje goed vast.”

't Was nu beginnen te regenen en de ene donderslag volgde op de andere. Ze was nog wel erg bang, maar ze begreep dat ze nu wel thuis zou komen. En toen ze boven aan het duin kwam, stond daar oma. Ze had een doek om het hoofd geknoopt en stak haar armen uit.

„O, ik was zo ongerust,” riep ze. „Waar zijn de anderen?”

„Neemt u deze twee maar mee naar huis. Ik moet verder helpen.

't Is een chaos op het strand.”

Met Ineke tussen zich in worstelden oma en Annebee tegen de wind in naar het huisje in de duinen. Oma had de geit in de schuur gehaald.

„Het stomme dier was zo bang,” zei ze. „Kijk ze daar nu toch staan, tussen de poes en de hond. O, o, als de anderen ook maar veilig zijn. Zijn jullie erg nat, kinderen? Is dat het kleine

zusje van je vriendinnetje? Praat maar niet. Drink eerst maar wat warme melk."

Kleine Ineke was nu niet bang meer. Ze wilde de geit strelen, die angstig mekkerde.

Even plotseling als het onweer was opgekomen, was het ook weer voorbij.

„Nu zullen opa en de anderen wel gauw terugkomen."

Doch ze kwamen niet zo vlug. 't Duurde zo lang dat oma ongerust werd. Er zou toch niets met hen gebeurd zijn?

„Zal ik gaan kijken, oma?"

Even weifelde de oude vrouw, toen zei ze: „Ga dan eerst een warme trui aandoen en laat het kleintje hier."

Maar voor ze naar boven kon gaan, kwamen Clazien en Liesbet aan. Deze omarmde haar zusje.

„O kleine schat, wat ben ik bang geweest. Het was zulk noodweer."

Clazien deed het verhaal. Ze hadden juist klaargestaan om in zee te gaan en toen hoorden ze het onweer. Toen was de wind ook al opgestoken en alle mensen waren naar boven gehold, de boulevard op. Alles hadden ze achter moeten laten. De linnen tentjes waren in elkaar gewaaid en de bezittingen van de badgasten lagen over het strand verspreid. Opa en de jongens hielpen mee om alles op te zoeken.

„Maar waar konden jullie schuilen?"

„In de huizen die het dichtstbij waren. Alle deuren gingen open. De gangen stonden propvol. En Liesbet wilde het strand op-hollen om Ineke te gaan zoeken, maar opa vertelde dat hij een agent had gesproken, die hen naar oma had gebracht."

„Ik ga nu maar vlug naar huis met Ineke. Dat heb ik moeder beloofd."

Nog een uur later kwamen opa en de jongens terug. Ze brachten het badgoed mee. Ze hadden het gevonden in de omgewaai-de tent.

„Er is heel wat schade en er wordt heel wat vermist," zei opa,

„maar goddank zijn er geen levens te betreuren. Ik heb nog aardig wat zwemmers kunnen waarschuwen en één kano heb ik met geweld aan land moeten trekken. De vlegel die erin zat, lachte me uit, toen ik hem waarschuwde.”

Opa dankte die avond God, omdat Hij hen allen bewaard had. Annebee vertelde tegen niemand dat zij ook gebeden had, toen ze bang was. Dat was haar geheim.

't Leek wel of de windhoos het weer van streek had gemaakt. Er volgde een hele reeks regendagen, maar voor de vakantie om was, keerde het mooie zomerweer terug.

Liesbet was alweer naar huis vertrokken en toen de laatste week aangebroken was, zei oma lachend dat de koek nu vlug op zou zijn.

„Nog twee daagjes,” zuchtte Clazien, „en dan vertrekken jullie.”

„Maar als de Vrouwe Clazina nu eens weer bij ons komt te liggen?”

„'t Schip vaart 's winters ook en als het niet vaart, zoeken vader en moeder een haven die dicht bij ons is,” zei Clazien.

„Maar vader en moeder komen ons halen en ze hebben geschreven dat we het volgend jaar allemaal samen naar Duinlo zouden gaan.”

En dat was iets heerlijk om aan te denken in de lange winter dat ze elkaar niet zouden zien.

16. Slot

Constant en Annebee zaten samen weggekropen in een houten strandtentje. Het was een druilerige morgen. Clazien en Wim waren nog in zee gegaan. Ze hadden nog een poging gedaan om hun vriendinnetje en haar broer mee te lokken, maar Annebee had gezegd: „Onze badpakken zitten al in de koffer. We gaan alleen naar het strand om voor het laatst de zee te zien.”

„En om naar je moeder en vader uit te kijken,” zei Clazien.

„Die kunnen vanmiddag pas hier zijn,” zei Stan.

„Zo'n laatste dag is niets leuk meer,” vond Annebee. „We zijn al zo poesmooi, maar we hadden nog best een duik kunnen nemen.”

„Je zult eens zien hoe vlug Clazien en Wim weer uit het water komen,” zei Stan. „Er is haast niemand meer in zee.”

„Ze zijn er al uit.”

„Dan zijn ze zich zeker in de een of andere tent aan het aankleden. Er zijn lege tenten genoeg.”

Al pratend waren ze opgestaan en liepen naar de tenten en toen, plotseling, werden er twee paar handen om hun ogen gelegd.

„Ra, ra, wie zijn wij?”

„O vader, moeder!”

Stan en Annebee omhelsden hun ouders, die daar zo opeens uit de lucht waren komen vallen. En Wim en Clazien stonden in hun badjassen gehuld lachend toe te kijken.

„Maar hoe . . . ,” begon Annebee.

„Maar waar . . . ,” praatte Stan er dwars doorheen.

Vader legde uit: „We waren gisteravond laat al in het dorp. We konden na lang zoeken nog twee slaappleatsen krijgen in een klein hotel en voor we naar jullie huis gingen, wilden we eerst wat zeelucht happen. O kinderen, wat zien jullie bruin.”

„Maar u lijkt ook wel op een paar roodhuiden,” plaagde Annebee.

„Wij gaan ons aankleden en alvast vertellen dat u er bent,” riep Clazien.

Mijnheer en mevrouw Ordelman bleven met hun kinderen alleen. Ze wilden naar een hotel gaan op de boulevard, maar Stan haalde twee rieten strandstoelen, die hij vlak tegenover het houten tentje zette.

„Zo, nu zitten we in een huisje. Vertellen jullie nu eens hoe je het gehad hebt,” zei vader.

Annebee stak haar arm door die van haar moeder en legde haar wang tegen de mouw.

„Mammie, u weet wel, vader zei dat u een verrassing voor ons had.”

Moeder keek vader aan. „Moeten we het hun al vertellen?”

„Zullen we niet liever wachten tot we thuis zijn?” plaagde vader.

„O nee, moeder, we hebben al zo lang gewacht.”

Vader hakte de knoop door. „Moeder blijft voortaan thuis. Ze gaat niet meer naar het kantoor.”

„O moeder, wat heerlijk. Zal u er altijd zijn als we thuiskomen uit school en tussen de middag en . . . ?”

„Ik denk dat ik ook wel eens moet winkelen,” plaagde moeder.

„O ja, en dan samen winkelen op woensdagmiddag,” riep Annebee, die steeds meer fijne dingen ontdekte.

„En ijsjes eten,” zei Stan.

„Daar hebben we onze smulpaap weer,” plaagde vader. „Maar nu gaan we afscheid nemen van de mensen die jullie zo'n fijne vakantie bezorgden.”

„Volgend jaar mogen we weer komen,” riep Stan.

Maar Annebee zei: „We gaan wel naar Duinlo, maar vader en moeder gaan dan toch ook mee.”

Moeder keek vader aan en glimlachte.

„U hebt het beloofd, hoor,” riep Stan.

En toen zei moeder heel zacht: „Ik weet niet of zo'n kleine baby de zeelucht wel kan verdragen.”

„Welke baby?” vroeg Stan.

Annebee was de eerste die het begreep.

„Betekent het dat we een zusje krijgen?”

„Of een broertje,” knikte moeder. Ze trok de kinderen naar zich toe. „Maar dat is nu echt nog een geheimpje tussen ons en jullie. Daar hoeft de buitenwereld nog niets van te weten.”

Er was afscheid genomen in het kleine huisje in de duinen. De reizigers hadden voor ieder een leuk cadeautje meegebracht. Voor opa een doorroertje, voor oma een sjaal en voor Clazien en Wim zakdoekjes en een mes.

„Jullie cadeautjes pak ik thuis wel uit.”

„En ons cadeautje voor Annebee en Stan hebben we ook ingepakt,” zei grootvader. „'t Zit in Stans koffer.”

Wat waren de kinderen onderweg nieuwsgierig naar opa's geschenk.

„Hè moeder, mogen we nu al kijken?” vroeg Annebee, toen ze over een stille landweg reden.

„Vooruit dan maar.”

„Die Annebee is zo'n nieuwsgierig Aagje,” zei Stan, maar hij stond toch ook vooraan, toen vader het pak uit de koffer nam.

„Het is... het lijkt... o, het is de kinderbijbel waaruit opa voorlas,” riep Annebee. „Hij is helemaal versleten, maar de verhalen die erin staan, zijn zo mooi. Opa las altijd na het eten.”

„O, maar daar hebben we nu ook tijd voor, nu moeder thuis blijft,” zei Stan.

Moeder knikte. „Ja kinderen, daar hebben we nu ook tijd voor.”

„O, wat is alles opeens heerlijk geworden,” riep Annebee.

„Maar de Vrouwe Clazina ligt er niet meer,” zei Stan, „en Clazien en Wim zijn ook verdwenen.”

„We hebben beloofd te schrijven en vader en moeder zullen in

ieder geval maken dat we ze weerzien, hè?"

„Dat zullen we,” beloofde vader, „al moeten we met z'n zessen in ons kleine flatje zitten.”

„Met ons zevenen,” verbeterde Annebee, en dacht aan het wiegje dat in de kamer zou staan.

INHOUD

1. Maandagmorgen	7
2. Annebee heeft een fijne dag	13
3. Annebee doet een ontdekking	21
4. De schipperskinderen	27
5. Clazien en Wim komen op visite	33
6. Een voetbalmatch met een angstig slot	40
7. Er worden vakantieplannen gemaakt	50
8. De vakantie begint – Een lastige dame	53
9. Boontje komt om zijn loontje	64
10. Hoe Wim de anderen trakteerde	70
11. Een onverwachte passagier en een onverwachte logeerpartij	73
12. In Duinlo	82
13. Aan het strand	89
14. Opa vertelt	94
15. Onweer	97
16. Slot	104